

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 15,- en een abonnement per post kost € 25,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees:
Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:
KLEUR:

1 hele pagina - € 550,- per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina - € 100,- voor 1 uitgave
- € 350,- voor 1 jaar

Halve pagina - € 50,- voor 1 uitgave
- € 175,- voor 1 jaar

Kwart pagina - € 25,- voor 1 uitgave
- € 87,50 voor 1 jaar

Achtste pagina - € 15,- voor 1 uitgave
- € 50,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpsraad Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn: Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749. Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Linda Laurant, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Juni 2017

Het leek mij vroeger wel wat: Wonen in een stad. Dicht bij winkels, dicht bij vertier, geen saaiheid, spanning, reuring, mensen, lawaai. Het wonen in de stad heb ik in mijn studententijd meegemaakt. Inmiddels inzichtelijker en bewuster geworden, zie ik ook in Nederhemert heel wat reuring, vroeger en nu. Hier zijn evengoed dingen te doen en genoeg te koop! Rijdend over de 'Ailandse brug' of over de brug van Zaltbommel, Hedel in de richting van Hèmert, komt altijd het gevoel van 'thuis' weer boven. Als de auto door de mooie Bommelerwaard richting huis rijdt en als ik even later op de dijk bijna thuis ben, kijk ik altijd die dijk langs. Hoe mooi ligt daar Nederhemert-Zuid! Gracieus klimt het dappere kerktorentje boven de bomen uit. Na de Tweede Wereldoorlog verwoest, verkleind, maar toch fier opgericht. Ooit werd op dié plaats een grote kerk gebouwd. Genoemd naar Servatius, eerste Bisschop van Maastricht. Groots voor wat we nu zien van dat kleine kerkje! In de luwte van de ooit zo statig grote kerk en van het inmiddels gerestaureerde kasteel liggen de huizen van Zuid, die hun verhaal stilzwijgend vertellen. De rijke historie van oorspronkelijke adel en boeren. Gedwee de tijden doorstaan. Varend met het pontje over de Maas. De rivier die al eeuwenlang een rust- en twistpunt, een vriend en vijand is, naar Noord. Verscholen achter de dijk. Een volk van hardwerkende mensen. Ook zij zijn onderdeel geweest van de Nederlandse geschiedenis. De geschiedenis uit de boeken blijkt ook hier haar sporen te hebben nagelaten. We hebben 'Zuid' met haar kasteel, de doolhof, overblijfselen van de abdij. We hebben 'Noord' met het 'Sterrebos', ooit jachtgebied. De Kapelstraat, de kerk, de kapel, die ooit gewijd werd aan de heilige Georgius. Hoeveel weten we van ons mooie dorp. Hoeveel is er in nooit-opgeschreven verhalen van de mensen vervaagd, verloren gegaan in het mistige verleden. Gelukkig zijn er nog mensen die hun verhalen nog van kind op kind doorvertellen. Mondelinge informatie die nu via de dorpskrant wordt opgetekend. Wat er nu gebeurt, wat er in het verleden gebeurde. Door middel van deze krant en een pas verschenen boek houden we heden en verleden bewaard voor onze kinderen en hun kinderen.
Gerda Kooijman – Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Stukje van de Dorpsraad.

Bij het schrijven van dit stukje zijn we druk bezig met de voorbereidingen van de zomermarkt bij het Kasteel op het Eiland en als U dit leest ligt het al weer achter ons.

Er waren weer volop inschrijvingen vanuit het dorp voor een kraam en we hadden weer toestemming om

rondleidingen met een gids door het kasteel organiseren.

Onze nieuwe burgemeester Peter Rehwinkel heeft de opening verricht na een welkomstwoordje voor iedereen door onze voorzitter Wim van der Toorn.

We kijken met zijn allen weer terug op een gezellige, mooie dag met elkaar.

We stellen het zeer op prijs, dat we van Calvi weer gebruik hebben mogen maken van het terrein en het gebouw voor rondleidingen en willen hen daar nogmaals langs deze weg hartelijk voor bedanken.

Ook dank aan alle vrijwilligers, die er mede voor gezorgd hebben dat we het allemaal hebben kunnen realiseren.

Roel de veerman, die fietsers en voetgangers de hele dag gratis heeft overgevoerd, natuurlijk ook van harte bedankt.

Vanaf het veer naar het kasteel reed een busje voor mensen die slecht ter been waren. De auto's werden omgeleid naar Zuid, alwaar ze op een terrein van de familie van Wassenaer

aan de Kasteellaan gratis konden parkeren. Hulde aan de parkeerwachters!

Al met al fijn, dat we als dorp met elkaar weer iets moois hebben mogen en kunnen organiseren.

Tijdens de zomermarkt is er de mogelijkheid geweest om een flyer in te vullen, waarop U aan kunt geven, wat of hoe U de toekomst voor Nederhemert ziet en aan welke zaken we moeten denken, om te zorgen, dat het in ons dorp leefbaar blijft voor alle mensen.

Het is niet erg, als U niet op de markt bent geweest, of als U de flyer daar niet heeft ingevuld.

Met deze dorpskrant is de flyer ook nog een keer huis aan huis bezorgd, zodat U alsnog de mogelijkheid hebt om Uw mening, advies en raad kenbaar te maken.

We gaan dit, in samenwerking met de gemeente, dan samenvoegen tot een beleidsplan voor de komende jaren.

De dorpsraad heeft zich ingezet voor de realisatie van een rotonde aan de Maas-Waalweg en tot onze grote vreugde is hij klaar en in gebruik. We zijn blij, dat we het uiteindelijk voor elkaar hebben gekregen om deze kruising veiliger te maken.

Nu gaan we ervoor zorgen, dat er een mooi "kunstwerk" of iets dergelijks op komt te staan, wat herkenbaar is voor ons dorp.

Het is nog even zoeken naar de financiële middelen, daar we van de gemeente te horen hebben gekregen, dat er geen potje is voor kunst, maar we geven niet op en zoeken verder. We houden u op de hoogte.

Bij de rotonde zijn tevens voorzieningen getroffen voor een zendmast. Deze zal worden geplaatst om onze mobiele bereikbaarheid te verbeteren.

De dorpschouw is weer gereden. Samen met onze gebiedswethouder Han Looijen, dorpscoördinator Nicole Heerius en hoofd buitendienst Giedie Heijmans hebben René, Evelyne en Arie het dorp bekeken en alle aandachtspunten genoteerd.

Mocht U nog in Uw buurt iets opmerken wat onderhoud of aandacht vereist, dan kunt U dat doorgeven. Als het nog niet op de lijst staat, dan zetten we het erbij.

De dodenherdenking op 4 mei jl. op de begraafplaats werd dit jaar zeer druk bezocht. Namens de gemeente heeft gebiedswethouder Han Looijen een woordje gesproken en vanuit fanfare combinatie Juliana-Concordia werd de aubade verzorgd. Ook waren er weer bloemen. Dit jaar waren het er helaas veel te weinig, maar we zullen erop letten dat we volgend jaar zorgen voor meer bloemen.

We zijn zeer verheugd te zien, dat er ook heel veel jeugd aanwezig was.

Er wordt aan een update van onze website gewerkt en heeft U mooie foto's van ons dorp die we daarop kunnen plaatsen, dan zouden we het leuk vinden als U die mailt.

Nu zijn we door de drukte vergeten in maart bekend te maken wie aftredend en/of herkiesbaar zijn in de dorpsraad dit jaar, vandaar dat we het doorgeschoven hebben. Aftredend en herkiesbaar in ons bestuur in 2017 zijn Wim van der Toorn en Arie Verheij. Mocht U zich kandidaat willen stellen, dan kan dat tot eind augustus. Hebben zich dan geen tegenkandidaten gemeld, dan worden zij herkozen en anders zal er gestemd worden voorafgaand aan de vergadering van 11 september 2017.

In Nederhemert-Noord en -Zuid zijn aan diverse lantaarnpalen bloembakken gehangen om ons dorp op te fleuren. In Noord is dit heel positief ontvangen en naar we horen op Zuid ook met een enkele kritische opmerking. Wie echter op Zuid komt of door Noord rijdt, ziet een fleurig geheel, al is het soms tegen de achtergrond van groen.

Deze bakken hebben een waterreservoir, zodat ze een week kunnen doen zonder regen of water geven.

De eerste week dat ze ophingen was het erg droog en toen heeft Walter Esch het op zich genomen om de bakken zowel in Noord als op Zuid water te geven.

Hij geeft hier zelf een speciale “watergeef”-stang voor gemaakt, welke is aangesloten op een pompje en door middel van een slangetje het water uit een jerrycan pompt.

Dit systeem werkt goed. De bakken op Zuid waren voorzien van water toen ze opgehangen

werden en in Noord niet, aangezien ze daar toch wel erg zwaar door werden.

In Noord is hij een hele middag bezig geweest en hij heeft 5x water moeten tanken voor hij alles had gehad, maar het werkte goed. Intussen heeft hij dit rondje al meerdere malen gedaan.

We hopen dat we er met zijn allen de hele zomer van kunnen genieten en dat deze proef geslaagd is.

Elders in deze krant staat een oproep van de EHBO om U op te geven voor de herhalingscursus reanimatie, met de informatie bij wie U zich op kunt geven.

De volgende activiteit waar we inmiddels ook al druk voor bezig zijn, is de organisatie van de SAIL2017.

U kunt zich hiervoor opgeven bij Walter Esch emailadres info@northshore-holland.nl

De stoet met vaartuigen zal zich verzamelen tegen over café-restaurant de Maasstroom en vanuit Nederhemert rond 19.30 uur vertrekken richting Poederoijen en van Poederoijen naar het Esmeer in Aalst varen, waar het einde van de rondvaart zal zijn rond 22.30 uur.

Elders in de krant kunt U meer informatie vinden.

Mocht U nog informatie of iets interessants weten voor een leuk stukje, dan zouden we dat graag van U horen.

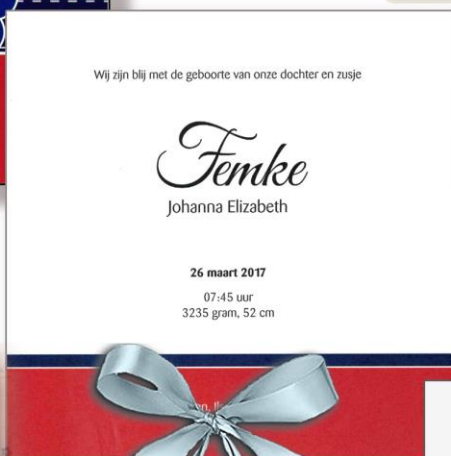
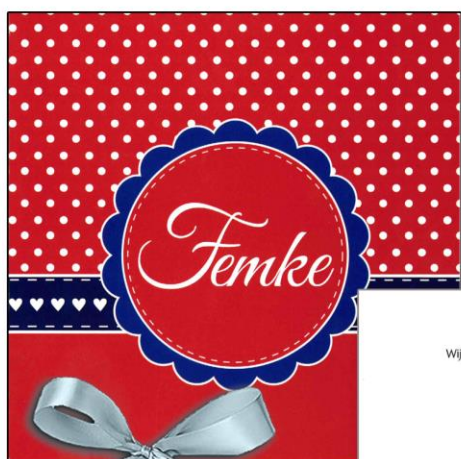
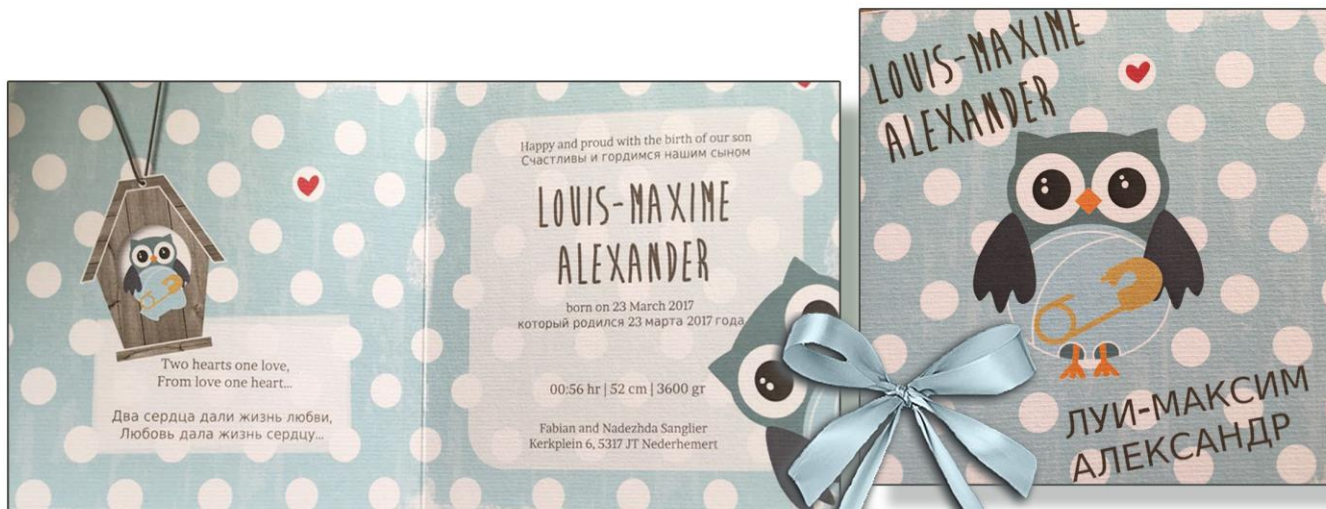
We wensen U allen een hele fijne zomer toe.

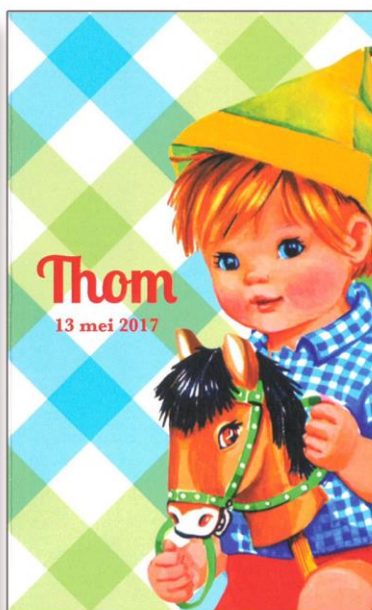
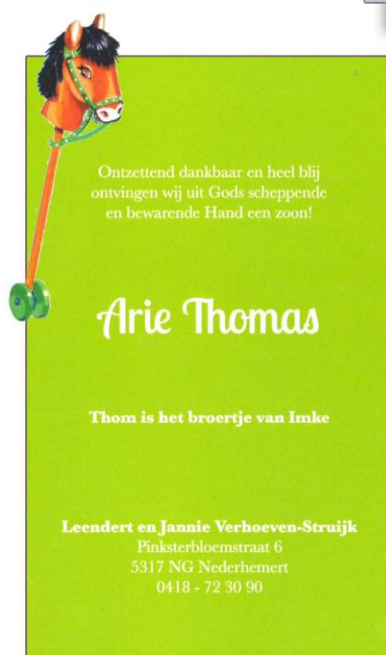
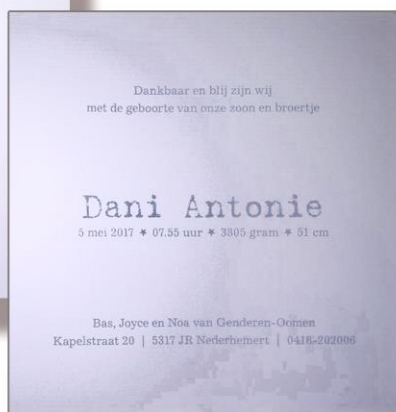
De volgende vergadering is op maandag 11 september 2017 om 19.30 uur in dorps huis De Gaarde. Voorafgaand aan de vergadering is er een inloopkwartiertje van 19.15 tot 19.30 uur, waarin U vragen kunt stellen of punten aan kunt dragen ter verbetering van de leefbaarheid in ons dorp.

U bent van harte welkom.

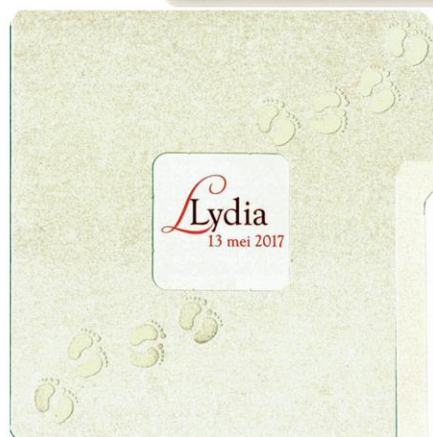
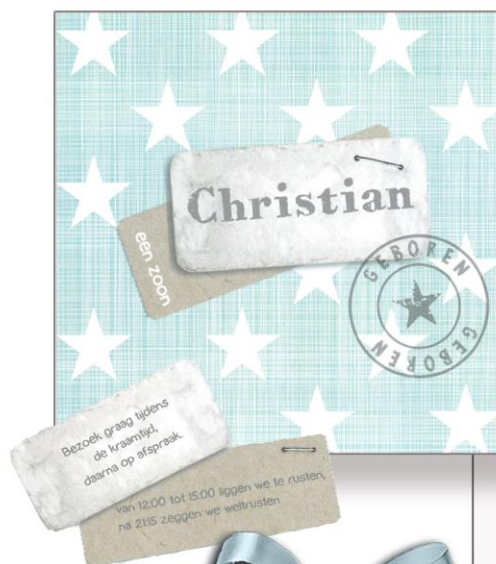
Onze kleinste Nèmersen

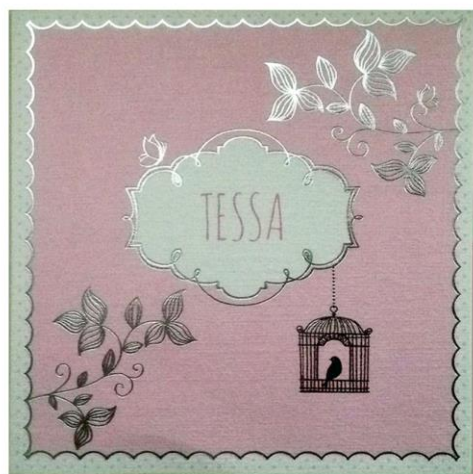
Onze kleinste Hemersen

Onze kleinste Hemersen

Onze kleinste Hemersen

Met blijdschap en dankbaarheid mochten wij uit Gods
scheppende en bewarende Hand een dochter ontvangen.

Josina Johanna

19 juni 2017

Tonnie & Sanne van der Vliet - Kroon

Boterbloemstraat 36
5317 NH Nederhemert
Tel: 0418 843191

Getrouwd!

Stefan Pennings en Dienneke Satter
16 juni 2017

Overnachten in Hèmert

Een verborgen plekje in Nederhemert

Ik ben op bezoek bij Frieda en Gerrit Vos en hun dochter Sanne. Ons was ter ore gekomen, dat zij een leuke bestemming hadden gevonden voor hun blokhut. Na de vraag of ze er over wilden vertellen voor een stukje in onze dorpskrant was ik van harte welkom.

Gerrit en Frieda, besloten in 2012 te gaan bouwen op de kavel, die behoorde bij het ouderlijk huis van Frieda.

Er werd een plan gemaakt om er een dubbel woonhuis te bouwen met slaapkamer en badkamer beneden, dit met het oog op de toekomst.

Zo gauw bekend werd in Nederhemert, dat zij zouden gaan bouwen, was er al vraag naar hun woning in de Korenbloemstraat. De verkoop was zo snel rond, dat ze voor ze echt aan het bouwen zouden gaan, al hun woning uit moesten.

Goede raad was duur, zouden ze elders gaan huren of waren er andere mogelijkheden.

Die andere mogelijkheden waren er.

Begin maart 2012 werden er plannen gemaakt om eventueel een unit te plaatsen en werden er vast de aan-en afvoerleidingen van water, gas, elektriciteit en riool gemaakt.

Ze kwamen op het idee om in de plaats van een unit een degelijke blokhut te plaatsen, die nadat de bouw gereed was zou kunnen blijven staan en dienst kon doen als tuinhuisje en/of schuur.

Er werden in Zuid-Holland blokhutten bekeken en de keuze was snel gemaakt.

Ze bouwden achter op het perceel een mooie degelijke blokhut voorzien van douche, toilet, keuken en kachel. Het was de bedoeling om hier tijdelijk in te gaan wonen met z'n drieën.

Echter, om te wonen en te slapen was het te krap voor drie personen, dus werd er een directiekeet geplaatst. Dat werden de slaapkamers.

Op deze manier waren ze dicht bij de bouw en zaten ze knus te wonen, voorzien van alle gemakken.

Voor Gerrit was dit ook ideaal, aangezien hij erg handig is en veel dingen zelf heeft gerealiseerd in de woning.

Nadat ze in de woning waren getrokken, gingen ze zich afvragen wat te doen met de functie van de blokhut.

Gerrit stelde voor er alles uit te halen en er een schuurtje van te maken. Dit vond Frieda echter jammer, ze hadden er met zoveel plezier gewoond, er moest toch iets anders mogelijk zijn.

Nu zijn Gerrit en Frieda al jaren lid van "Vrienden op de fiets". Een lidmaatschap kost € 8,00 per jaar en daarvoor krijg je fietsroutes en een boekje met daarin adressen met mogelijkheden tot overnachting.

Het leek Frieda wel iets om de blokhut daar aan te melden en aan te bieden en maar te zien wat er dan op af zou komen of niet.

Het eerste jaar 2016, stonden ze nog niet in het boekje, want dat was al gedrukt. Ze kwamen echter al wel met een vermelding op de site te staan.

Aangezien ze alleen maar op de site stonden, hadden ze niet verwacht al snel een aanmelding te krijgen. Dat viel echter heel erg mee.

In maart vorig jaar kwam de eerste aanmelding van een meneer, die lopend onderweg was naar Santiago de Compostela. Ze hadden er nog geen bed in staan, dus werd het logeerbed afgebroken en in het huisje opgesteld.

De week erop hebben Gerrit en Frieda snel een goede bedbank gehaald en in het huisje geplaatst, zodat het klaar was voor gebruik. Dat jaar zijn er dan ook al verschillende mensen geweest.

Soms kwamen ze aan in de stromende regen en vroegen ze om kranten om in hun schoenen te doen tijdens het drogen. Maar ze waren altijd blij met de warme, knusse overnachtingsplaats.

In het huisje ligt een schriftje, waarin mensen hun ervaringen op kunnen schrijven en als je dat leest, dan zie je, dat iedereen het heel leuk vindt om bij hen achter te overnachten.

Een overnachting kost € 19,50 per persoon en je betaalt daarnaast € 1,50 toeristenbelasting. Hiervoor wordt je een overnachting met ontbijt aangeboden.

Het is niet, dat je hier veel aan verdient, maar volgens Frieda is het gewoon heel erg gezellig om te doen.

Ze serveert het ontbijt op het terras of in het huisje.

Aangezien Frieda ook werkt, spreekt ze soms af waar de sleutel is als ze nog niet thuis is of als ze vroeg naar haar werk is, zorgt ze dat het ontbijt al aanwezig is.

Mocht Frieda weg zijn als ze vertrekken, dan laten ze gewoon de deur open. Dit is gewoon een kwestie van vertrouwen en dat is nog nooit beschaamd.

De gasten arriveren soms vroeg in de middag en hebben dan nog wel eens vragen over de omgeving, winkels of eetgelegenheden.

Deze informatie verstrekt Frieda graag. Ze heeft informatie over de omgeving, er liggen tijdschriften en er is internet in het huisje.

Sommigen gaan uit eten of halen frites. Anderen daarentegen halen boodschappen en koken zelf een potje.

Bij uitzondering kan er meegegeten worden. Dit kost dan € 9,00 per persoon.

In principe doet Frieda dit liever niet, want het is wel de bedoeling dat ze een beetje hun privacy behouden. Een enkele keer, als iemand alleen is, dan gebeurt het wel en dat is toch ook wel reuze gezellig.

De mensen komen overal vandaan, zijn alleen of met z'n tweeën. Er was zelfs een echtpaar, dat op de terugweg weer aankwam, wat erg leuk is.

Frieda doet er alles aan, om het gezellig te maken en de mensen ter wille te zijn. Ze vindt het dan ook heel leuk om te doen en kan er erg enthousiast over vertellen.

Na de bezichtiging van het huisje kan ik het me ook wel voorstellen dat mensen het heerlijk vinden om er te verblijven. Achter het huisje is een weiland, daar lopen vaak koeien. Het huisje is ruim en comfortabel en Frieda is heel gezellig en behulpzaam. Wat kan een vermoeide reiziger zich nog meer wensen.

We wensen Frieda en Gerrit veel succes met hun huisje voor de "Vrienden op de Fiets" en hopen, dat ze het met veel plezier kunnen blijven voortzetten. Wat is het een prachtig verborgen plekje voor de vermoeide reiziger, die van rust en natuur houdt.

25 jaar pedicure

Ambulant pedicure Gerda Puijssen:

'Ik vind dat ik iets terug moet doen'

Dit jaar beoefent Gerda Puijssen uit Nederhemert al 25 jaar haar beroep als ambulant pedicure. Om haar dank uit te spreken voor de cliënten organiseerde ze op zaterdag 3 juni een receptie in zalencentrum 't Gement in Aalst. Het was een drukke en geslaagde middag waar vele Gerda een hand kwamen geven.

Ze vindt het in het begin wat lastig om uit te drukken wat ze precies wil zeggen. "Ik ben helemaal niet iemand die zelf de aandacht opzoekt, maar ik vind het wel belangrijk om mijn dank uit te spreken naar mijn cliënten. Voor het vertrouwen dat er in al die jaren in me is gesteld. Ik vind dat ik iets moet terugdoen voor die mensen die altijd al met de koffie klaar zitten. Je komt bij de mensen thuis en staat heel dichtbij ze." Haar beroep gaat voor Puijssen namelijk veel verder dan alleen de voetverzorging. "Het is voor mij heel bijzonder dat je zo'n sterke band hebt met cliënten. Ik heb door de jaren heen heel veel mooie, maar ook veel trieste verhalen gehoord. Ik ben vaak naar condoleances geweest, dat hoort erbij. Aan de andere kant; de hele kast stond kortgeleden vol met roze felicitatiekaartjes toen ik oma was geworden", vertelt ze enthousiast. "Privé is voor mij privé, maar voor dat soort dingen ben ik iedereen heel erg dankbaar", aldus de geboren Aalsterse, die zich 25 jaar

geleden enigszins per toeval begon toe te leggen op de ambulante pedicure. Bij mijn vader was de pedicure die mij aanraade het vak te gaan leren, omdat het zulk dankbaar werk is. Dat klopt helemaal.

Gerda organiseerde die middag om het 25-jarige jubileum te vieren en alle cliënten die ze door de jaren heen heeft geholpen te ontmoeten. "Je hebt mensen waarbij je iedere week komt, maar ook mensen met klachten die ik ineens verhelp en daarna niet meer zie. Ik hoop dat de mensen het op prijs stellen, zo lang ik kan blijf ik ermee doorgaan."

Van de dorpsdichter

VUURTORENLICHT

De mistige avondlucht
die onze stemmen omfloerst
zelfs het geluid van
de beukende branding
laat zich dempen
door de ijskoude decemberwind.

Het schijnsel van de vuurtoren
brengt een boodschap

vol mysterie
het licht van de wachter
de uitstraling van het onbekende.

In nevelslierten gehuld
ligt onze toekomst
rijkelijk gevuld
met ons verlangen
vol van verwachting
door ons verleden.

© Thom Ummels

Gerrit met z'n hakfrees

Gerrit van Genderen is aan het “rekken”.

Dit is recht vooruit schoffelen tussen de rijen met een “éénwielige hakfrees”.

Gerrit heeft hier voor het eerst mee kennis gemaakt door de mensen uit Zeeland, die tijdens de Watersnood bij Dirk Wolfers geëvacueerd waren.

In die tijd hebben meer mensen hier uit de omgeving mee kennis gemaakt en zo'n hakfrees gekocht.

Gerrit heeft hem nog steeds en gebruikt hem nog regelmatig.

En als u hem bezig wilt zien: Hij woont in de Molenstraat.

Jubilarissen bij “Knagend vooruit”

Zaterdag 25 maart heeft konijnen- en pluimveevereniging “Knagend Vooruit” zijn jaarlijkse feestavond gevierd in “Eeterij Den Dijk” in Nederhemert.

Tijdens deze gezellige avond werden er ook 2 jubilarissen gehuldigd die beiden veel voor de vereniging betekenen.

Arjan van de Laar uit Aalst, maar sinds kort wonend in Wijk en Aalburg, was 25 jaar lid van de vereniging en tevens ook van de nationale fokkersbond ‘Kleindier Liefhebbers Nederland’.

Arjan is de derde generatie van de familie Van de Laar (bijgenaamd “de Keutel”) die in het bestuur van de vereniging zit. Hij is fanatiek fokker van Nederlandse Hangoordwerpen.

Oud-voorzitter Peter Keijnemans vierde het 40 jarig jubileum als lid van de vereniging.

Zijn lidmaatschap van de nationale fokkersbond was nu 25 jaar, omdat hij er enkele jaren tussenuit was geweest.

De stamtafel van de vereniging staat bij Peter thuis. Alle bestuursvergaderingen vinden de laatste 15 jaar daar plaats. Hij fokt, samen met zijn zoon Gerrit, Rex-konijnen en vechthoenders. Regelmatig vallen ze op lokale en landelijke shows in de prijzen. Beide jubilarissen werden door voorzitter Remko Remmerde in het zonnetje gezet. Ze kregen een speld opgeprikt en oorkonde uitgereikt.

De dames werden van een bloemetje voorzien. Na de huldiging werd er genoten van een voortreffelijk warm en koud buffet dat door de jubilarissen werd geopend.

Resterende activiteiten 2017 van Knagend Vooruit:

Regionale jongdierendag: zaterdag 9 september. Locatie: Nieuwstraat 22 bij Fam. Keijnemans

Clubshow vrijdag 24 en zaterdag 25 november. Locatie: Dorpshuis De Gaarde.

40 jaar bij het toneel

Marcel Bouman 40 jaar bij toneelvereniging "Uit vriendschap"

dat hij voor meer dan 60.000 mensen zijn openingstoespraak gehouden heeft. Naast regisseur is hij het "schaap met de vijf poten" van de toneelvereniging.

Als dank hiervoor ontving hij een gouden speld. Tevens werd hij door spelers, souffleuse en decorbouwers benoemd tot erelid van het toneelgezelschap.

Toneelvereniging "Uit Vriendschap" speelt jaarlijks naast de thuisbasis Nederhemert, op 9 andere locaties in de Bommelerwaard en het Land van Heusden en Altena voor ruim 2000 bezoekers.

Na afloop van het laatste optreden van het seizoen 2016-2017 van toneelvereniging "Uit Vriendschap" uit Nederhemert met de klucht "Sjongejongejonge", werd Marcel Bouman gehuldigd, omdat hij al 40 jaar regisseur van genoemde vereniging is. Er zijn in die jaren 422 optredens geweest die hij geregisseed heeft, hetgeen ook betekent

Wie wonen daar toch...(1)

Kerkplein 6

Het is thans ongeveer anderhalf jaar geleden dat wij het stadsleven van Amsterdam hebben verruild voor het dorpsbestaan van Nederhemert. Nu ja, als je de werkdagen in Amsterdam gemakshalve even niet in beschouwing neemt. Amsterdam is waar Nadia en ik elkaar hebben ontmoet, Nadia werkte voor de Russische dochteronderneming van een Nederlandse bank, ik voor het Amsterdamse hoofdkantoor.

Na een jaar van fervente pogingen om Nadia's aandacht te trekken besloot ze mij alsdan toch maar een kans te geven, en de rest was history. Nadat we samen en afzonderlijk vele jaren in grote steden hebben gewoond in verschillende landen (o.a. Moskou, Nice en laatstelijk Amsterdam) wilden we graag landelijker wonen. De klassieke rust & ruimte wens, maar dan wel in een authentiek, karaktervol huis. Zelf ben ik werkzaam als een Compliance Officer, thans bij een grote Japanse bank (ik omschrijf het meestal als juridisch geneuzel) terwijl Nadia een Risk Manager is bij een internationale telecomprovider. Aangezien we allebei werken in Amsterdam, hadden we wel bij onze woonwens de grens gesteld van max een uur rijden van Amsterdam. Na een zoektocht van

een jaar, vonden we uiteindelijk, na vele Funda-rondzwervingen, dan toch onze oude boerderij uit 1800 op het Kerkplein te Nederhemert!

De veranderingen waren voor ons overduidelijk en talrijk. Van het inzamelen van plastic in mysterieuze, speciale zakken tot het aantreffen van nachtelijk bezoek van kippen (die overigens de volgende dag spoorloos verdwenen waren). Wat ons echter het meest opviel was het warme welkom en oprechte interesse. Presentjes, kaartjes, visite. Helemaal opmerkelijk als dit wordt afgezet tegen de vele jaren in grote steden waar een kleine knik met het hoofd al snel gezien wordt als sociaal vrijpostig.

Zo ook waren we enorm blij verrast toen na de geboorte van ons eerste kindje de felicitaties van dorpsgenoten binnen stroomden. Zelfs de Dorpskrant kwam langs met een knuffeltje! Tevens werd ons de optie geboden om ons kort te introduceren aan Nederhemert middels dit schrijven, een mooie kans om gelijk iedereen te bedanken voor het warme welkom en het inmiddels helemaal thuis voelen te Nederhemert!

Met vriendelijke groet,

Fabian & Nadia Sanglier
Kerkplein, Nederhemert

Wie wonen daar toch...(2)

Molenstraat 72

Nee zeggen konden we niet meer, nadat we het prachtige huis aan de Molenstraat 72 hadden gezien. Uitzicht op de koeien en schaapjes (die we elke avond welterusten wensen vanuit het slaapkamerraam van Mirthe), en het mooie sterrenbos! Maar waar we het meest van houden in dit huis, zijn de mensen met wie we het delen!

Wie zijn we dan?

Marco (32) is Business Development Manager bij een elektronicabedrijf in Son (Eindhoven)
Marloes (26) is parttime lerares op de basisschool in Waardhuizen en fotograaf bij haar eigen bedrijf Marlau fotografie.
Mirthe (1) is fulltime kind en dol op dieren en muziek.

Natuur / koken / muziek / sociale contacten en goede gesprekken / elektronica / creativiteit / rust / geloof en familie, zijn woorden die bij ons passen.

Voordat we naar Nederhemert zijn verhuisd, hebben we na ons trouwen in 2013 samen 3,5 jaar in Kerkwijk gewoond. In 2016 is onze dochter Mirthe geboren. Marco is geboren en opgegroeid in Gameren, en Marloes in Werkendam en later in Woudrichem.

We waren al een tijd op zoek naar een mooie, rustige plek. Het liefst een plek met wat ruimte eromheen, een mooi uitzicht, wat ons betreft

voor een onbepaalde tijd. We hadden geen voorkeur qua dorp, maar dat het in de buurt moest zijn van Kerkwijk en onze beide ouders was duidelijk. Na lang zoeken kwamen we de woning aan de Molenstraat tegen. Tijdens de eerste bezichtiging waren we erg enthousiast over de locatie, het huis en de tuin. Een bezichtiging kan nog wel eens tegenvallen, dat was hier niet het geval. Na een tweede bezichtiging was het spijkers met koppen slaan en de koop snel rond. We hebben een prachtig plekje gevonden aan de Molenstraat 72b en voelen ons enorm gezegend.

Qua kerk zijn we momenteel een beetje zoekende naar een gemeente en willen nu kijken waar God ons brengt.

Inmiddels hebben we ook kennis gemaakt met de naaste burens en wat andere mensen en tot op heden zijn we erg blij met de leuke contacten die we hebben opgedaan. We genieten van de praatjes bij de groenteboer en de supermarkt. Vergeleken met Kerkwijk zijn we verwend met de faciliteiten in Nederhemert. Vrijwel alles kun je in het dorp halen, wat is dat geweldig!

We hopen de contacten in het dorp verder op te bouwen, voor onszelf maar ook voor onze dochter Mirthe. Dus als je het leuk vindt om wat meer te weten te komen over ons, onze achtergrond of eens kennis wilt maken, ben je van harte welkom op ons adres. De deur staat 'altijd' open.

Vriendelijke
groet,

Familie
Rietveld

Afscheid van de burgemeester

Vrijdagavond 21 april nam Burgemeester Albert van den Bosch afscheid van de gemeente Zaltbommel wegens zijn vertrek naar de Tweede Kamer in Den Haag voor de VVD waar hij mede de post Defensie gaat behartigen. Honderden inwoners uit de gemeente Zaltbommel, maar ook inwoners uit de gemeente Maasdriel, en vele vrienden kwamen afscheid nemen. Tijdens een bijzondere raadsvergadering, eerder die dag, werd de oud-burgemeester benoemd tot ereburger van Zaltbommel.

Brandweerkorpsen uit de gemeente Zaltbommel, waaronder ook korps Nederhemert, vormde vrijdagavond voor de Sint-Maartenskerk een erehaag voor de burgemeester en zijn gezin, iets wat ze erg op prijs stelden. Binnen was het een komen, en soms gelijk ook weer gaan, van mensen die de burgemeester en zijn vrouw een hand kwamen geven. Afscheid nemen nu Albert naar de Tweede Kamer in Den Haag is gegaan.

De receptie begon om 19.00 uur en duurde tot bijna 22.30 uur. In die tijd was het veelal handen schudden en tussendoor af en toe een zang- of muziekkorps. Ook de veteranen kwamen op het podium. Albert van den Bosch kreeg een sabel uitgereikt, maar moest daar symbolisch een euro voor betalen, wat hij netjes deed. Onze oud-burgemeester kan terugkijken op hele mooie jaren (13) in de gemeente Zaltbommel. Voorlopig blijft Albert met zijn gezin in Zaltbommel wonen.

Moeder van een tweeling

We kregen er twee!

Iets schrijven over een tweeling is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Na ons huwelijk, op 11 april 2002, werd ik al snel zwanger, daar waren we erg blij mee. Maar

helaas dreigde het een miskraam te worden. Op advies van de verloskundige gingen we naar Den Bosch om daar een echo te laten maken. We zagen er tegenop, waren bang voor wat we daar te zien en te horen zouden krijgen. Dankbaar waren we toen de echoscopiste zei dat ze niet één maar twee baby's zag en dat alles een goede indruk op haar maakte. Blij gingen we naar huis om het goede nieuws te vertellen.

In mijn familie komen wel een aantal tweelingen voor o.a. mijn oma Aarigje Valk heeft een tweeling gehad, maar deze werden helaas te vroeg geboren, de couveusezorg was toen nog niet zo goed als nu, dus deze jongetjes zijn na hun geboorte al spoedig overleden, mijn opa Dirk Oomen was tweeling met zijn broer.

Op mijn werk, de Rehobothschool in Geldermalsen, hadden ze wel een beetje 'leedvermaak' toen ik vertelde dat wij een tweeling verwachtten. Als we voor school ergens op kraambezoek gingen, huilde de baby altijd standaard als hij bij mij op schoot zat en kreeg ik 'em ook nooit stil, ik was niet zo handig met baby's en juist ik zou er dus twee tegelijk krijgen, mocht alles goed gaan.

De baby's ontwikkelden zich goed, maar met mijzelf ging het een stuk minder. Ik kreeg al snel last van allerlei zwangerschapskwaaltjes, zoals vocht vasthouden en hoge bloeddruk en op een gegeven moment werd ik opgenomen in het ziekenhuis omdat de situatie te gevaarlijk werd (ik had zware zwangerschapsvergiftiging). Juist de dag voordat mijn zus ging trouwen. Een hele consternatie eigenlijk, wij moesten daar de ceremoniemeester zijn. Geert heeft dat toen in zijn eentje moeten doen, gelukkig lagen alle spullen, die hij daarvoor nodig had, al klaar.

Zaterdagavond 21-12-2002 werd de meisjes-tweeling geboren via de keizersnede, een bijzondere gewaarwording. Na de geboorte mocht ik ze 1 seconde bekijken, daarna werden ze gelijk in beslag genomen (zo voelde het) door de kinderarts, die onderzocht ze en liet ze direct zevenhoog op de kinderafdeling opnemen. Ik bleef op de begane grond, afdeling gynaecologie, en omdat het niet zo goed met mij ging, hingen er allerlei zakjes, slangen, toeters en bellen aan mijn bed en kon ik onmogelijk naar de kinderafdeling om onze kinderen te bekijken. Onze familie werd snel ingelicht over de geboorte van de twee meiden en kwamen kijken. Geert zijn broer Dirk, had een digitale videocamera, hij maakte een filmpje van de baby's en toen kon ik ze eindelijk ook eens zien. Het waren echt de mooiste baby's die ik ooit gezien had. Het bleek een twee-eiige tweeling, na de geboorte

leken ze wel op elkaar maar bij het opgroeien zijn er duidelijk uiterlijke en innerlijke verschillen te zien.

Zondagmiddag ging het ietsje beter met mij, en met de baby's ging het ook goed, toen mocht er eentje naar beneden gereden, zodat ik eindelijk m'n kind kon zien en vasthouden. Geert stond voor de lastige keus: welke neem ik dan mee? Het werd de baby met het beste geboortegewicht: Coralie (vernoemd naar oma Corrie Oomen). Echt, wat een ervaring om dat eindelijk je kind te zien! Myrthe (vernoemd naar oma Mijns Bok en tante Teuni Bok) mocht na een tijdje ook bij haar moeder op bezoek.

Omdat ik het toch wel raar vond dat ik beneden lag en die kinderen in een diagonale lijn boven op zeven (verder van elkaar kon niet), vroeg ik dat eens aan de zuster hoe dat kon. Zij vertelde me dat ze vroeger dachten dat er boven de minste bacteriën zouden komen, omdat dat alleen maar de mensen zouden komen die daar echt op de afdeling moesten zijn, dus dat was het veiligste plekje voor jonge, kwetsbare kinderen.

Na vijf dagen ging het toch al wel weer zo goed met mij dat ik het ziekenhuis mocht verlaten. De kinderen dronken nog niet goed, kregen op een gegeven moment zelfs melk via de sonde, dus die moesten blijven. Het heen en weer rijden naar Den Bosch begon. Best een heel gedoe want ik mocht zelf geen autorijden i.v.m. de wond van de keizersnede. Maar na tien dagen kregen de dames toch in de gaten dat je melk uit een flesje hoort te drinken en toen ze dat goed deden, mochten ze ook direct naar huis. Dus wij gingen met twee lege maxi-cosi's naar Den Bosch en voelden ons schatrijk toen we met twee volle maxi-cosi's thuiskwamen.

Doordat ik een aantal dagen in het ziekenhuis had gelegen, hadden wij nog recht op een half uur kraamzorg. Dat zagen wij niet zitten en hebben daarom zelf tien dagen hulp ingekocht bij de SHG. En wat denk je? Geert zijn nicht, Adrie van Heijkop kwam 'kramen'. Ze vond het wel een beetje een bijzondere kraamtijd, want ik zat gewoon op de bank in de kamer. Wij waren erg blij met Adrie want we leerden hoe we flesjes moesten klaarmaken, baby's badderen enz.

Een voordeel van een tweeling is dat de vader ook gelijk ingezet wordt bij alle werkzaamheden. Geert is dus net zo goed in het verschonen, badderen enz van baby's als ik. Ik denk dat als we maar één baby hadden gehad ik toch meer deze taken zelf had gedaan.

Het opgroeien van de kinderen ging erg voorspoedig. Ze dronken in snel tempo hun flesjes, groeiden als kool, wij genoten van elke stap in hun ontwikkeling. Het was echt leuk om een tweeling te zien opgroeien, hoe ze in een eigen taaltje met elkaar brabbelden bijvoorbeeld. De meiden konden goed met elkaar overweg.

Tweeling zijn brengt veel voordelen met zich mee. Je kunt heel veel samendoen, je gaat samen voor het eerst naar school (en dus ook naar de hogere school), je hebt altijd iemand om mee te spelen, het is erg gezellig. En nu ze wat ouder zijn (14 jaar) vind ik het ook fijn dat als ik werk er niet één kind heel alleentjes thuis zit, maar twee, gezellig samen.

Een nadeel vind ik dat sommige dure aankopen in één keer moeten, bijvoorbeeld kleding, fietsen, schoenen, grote bedden en dat je wanneer kleding te klein wordt, je de helft gelijk weg kunt geven, want alles dubbel bewaren, daar heb je niks aan. Maar de nadelen wegen niet op tegen de voordelen!

Voor degene die ons gezin niet kennen, anderhalf jaar na de geboorte van de tweeling kregen we een zoontje: Marcel, drie jaar erna een meisje: Janice en zes jaar daarna Coert, die volgens mij iedereen in Hemert wel kent, hoe zou dat toch komen ;-) We voelen ons rijk gezegend met dit vijftal.

Ria Bok-Oomen

Ik heb een hobby!

Kinderen met een hobby

Al een paar jaar zie je met grote regelmaat kinderen vissen gedurende het seizoen.

Zo ook weer dit jaar.

Het seizoen is amper begonnen, of Thijs Baks en zijn vader gaan samen op pad.

Uren zitten ze naar hun dobber te turen, met natuurlijk als hoogtepunt de vangst van een grote baars.

Ook Jorian van der Steenhoven trekt er regelmatig op uit met zijn vader om te vissen. Zijn moeder komt met broertjes en zusjes regelmatig kijken en zelfs opa en zijn oom komen weleens kijken of hij wel echt grote vissen vangt.

Nu vertelde Thijs, dat hij op dinsdagavond 6 juni naar de Del zou gaan voor een viswedstrijd en dat daar meerdere kinderen uit Nederhemert aan zouden deelnemen.

Op dinsdag dus op naar de Del om te kijken of er echt wel kinderen aan het vissen waren, want ik als volwassene, vond het weer maar niets om buiten te zijn, het waaide en regelmatig betrok de lucht en viel er een bui uit.

Tot mijn verbazing echter, was er dus wel een wedstrijd en waren er toch best veel deelnemers op komen dagen.

Het waren dus geen "mooi weer" vissers, deze kinderen, het zijn echte "mannen", weer of geen weer het water trekt.

Uit Nederhemert waren er Thijs Baks (8), Jorian van der Steenhoven (10), Anton van

Genderen (8), Johan Kuipers (13) en Jacco Vos (12)

Thijs was er met zijn vader. Hij vertelde, dat hij eerst een paar maal met zijn vader mee was gegaan om te vissen en dat het toen toch wel begon te kriebelen.

Verleden jaar kreeg hij een eigen latje en sinds die tijd is hij een fanatieke visser.

Van de drie wedstrijden die dit seizoen al zijn gehouden aan de Del heeft hij 2x de eerste prijs bemachtigd en 1x de 7^e prijs en deze 4^e keer mocht ik een foto maken van een grote vis die hij net op dat moment had gevangen.

Volgens zijn vader zou Thijs het liefst 26 uur op een dag vissen.

Even verderop zag ik Jorian van der Steenhoven zitten met zijn vader.

Hij neemt voor het eerste jaar deel aan het wedstrijdvisen bij de Del en hij is in de 3 wedstrijden die al geweest zijn zelfs één keer 2e geworden.

Ook hij gaat graag vissen en vindt het leuk om aan de wedstrijden deel te nemen.

Anton van Genderen was er met zijn vader. Hij vist voor het 2e jaar mee met de wedstrijden. Vorig jaar heeft hij heel veel vis gevangen, maar tot nu toe echter nog niet. Het mag zijn plezier niet bederven, hij blijft er rustig onder en vindt vissen nog steeds erg leuk en gaat dus graag op pad weer of geen weer.

Johan Kuipers vist al verschillende jaren. Hij heeft echter nooit aan wedstrijden deelgenomen, dus dit is het eerste jaar, dat hij aan wedstrijdvisserij doet en hij vindt het heel leuk.

Hij heeft al één vis gevangen, maar helaas heb ik die niet op de foto kunnen zetten.

Ook hij trekt er regelmatig op uit met zijn visspullen.

De laatste uit Nederhemert die ik vond, ver weg in een rustig hoekje, was Jacco Vos.

Hij neemt al voor het 3e jaar deel aan de viswedstrijden en is zeer bevestigd.

In de voorgaande jaren heeft hij al 4 bekertjes tijdens de wedstrijden bij elkaar gevestigd.

Een hele mooie prestatie.

Bij al de gesprekjes met de vissers viel me wel op, dat ze eigenlijk geen tijd hadden voor een praatje.

Vissen is een kwestie van opletten en niet te veel praten, want onrust jaagt de vissen weg.

Buiten de vissertjes, die aan deze wedstrijd deelnamen, zijn er in Nederhemert nog heel veel fanatieke jonge vissers, die er van houden om rustig langs het water te zitten en zo uren naar hun dobbertje kunnen turen.

Ze hebben het meeste plezier aan buiten in de natuur te zijn en natuurlijk zo nu en dan wat vangen.

Getrouwd!

*Chris de Waal en Erika baan
24 april 2017*

*Anja van de Werken en Leo Vos
26 mei 2017*

*Ruben van Diggelen en Marjolein Donker
24 februari 2017*

*Nelke Oomen en Hubert van der Linden
2 juni 2017*

De burgemeester: fan van Nederhemert

Peter Rehwinkel is fan van Nederhemert

Toen ik zo'n jaar of vijf geleden op de camping in Nederhemert-Zuid stond, had ik nooit durven vermoeden dat ik burgemeester zou worden van de gemeente Zaltbommel. Het prachtige eiland met de nostalgische speeltuin en de heerlijke natuurcamping hadden toen al mijn hart gestolen.

U moet weten dat ik sinds een jaar ook voorzitter van De Groene Koepel ben. Dat is een club die zich inzet voor natuurkampeerterreinen, trekkershutten en groepskampeerterreinen in Nederland en vlak over de grens. Ik ben een liefhebber (en ik vind mezelf inmiddels ook wel een kenner) van mooie groene kampeergebieden. Ik hoef het u als bewoner niet te vertellen, want u weet het al, maar Nederhemert is bijzonder mooi!

Tijdens mijn inwerkperiode bezocht ik samen met raadsleden Leon van den Dool en Gerrit Robbemondt opnieuw Nederhemert. En weer was ik onder de indruk. Wij bezochten onder andere het Gezondheidscentrum, een aantal tuinderijen en Café de Maasstroom. Gerrit vertelde vol trots over het komende truckfestival dat met veel vrijwilligers georganiseerd wordt. Ik heb daar heel veel

bewondering voor. U kunt er trots op zijn dat Nederhemert over veel betrokken en enthousiaste vrijwilligers beschikt. Ik heb enkele zelfs al even persoonlijk kunnen bedanken.

Ook tijdens mijn ronde met de (inmiddels bijna befaamde) thermoskannen door de gemeente kwam ik weer in Nederhemert terecht. Sinds ik burgemeester ben van deze gemeente ga ik langs op verschillende plaatsen met een kan koffie of thee om inwoners te ontmoeten. Mijn momentje in Nederhemert had ik op een heel bijzondere locatie: de pont. Samen met de pontbaas en passagiers staken wij, onder een stralende zon en met een lekkere kop koffie of thee, een aantal keren de Maas over. Ik geniet altijd enorm van deze momenten en mooie ontmoetingen. Ik voel mij dan ook bevoorrecht dat ik burgemeester mag zijn van zo'n mooi en veelzijdig gebied.

U leest dat ik Nederhemert al behoorlijk heb ontdekt. Wat was het goed om enkele inwoners uit Nederhemert al tijdens de Oranjereceptie op Koningsdag in Aalst te mogen begroeten, en me door hen te laten informeren.

Ik kijk uit naar de ontmoetingen die nog komen gaan. Want Nederhemert en de ontmoetingen die ik er al heb gehad smaken voor mij naar meer!

Dr. J.P. (Peter) Rehwinkel

Burgemeester van Zaltbommel

“Laat de kinderen tot Mij komen”

Zondagsschool “Laat de kinderen tot Mij komen” te Nederhemert

De zondagsschool van ons dorp met de naam: “Laat de kinderen tot Mij komen” bestaat al heel lang. Hoelang precies, dat hebben we niet kunnen achterhalen. Maar hij bestond al voor 1930, toen de openbare school christelijk is geworden.

Volgens de verhalen is juffrouw Knoop één van de eersten die zondagsschooljuffrouw werd. Ze kwam op zaterdagmiddag van Nederhemert-Zuid overgevaren naar Nederhemert-Noord. Ze nam dan gelijk een tas met

boeken mee en ging voor of na de zondagsschool bij de oudere mensen langs om boeken te ruilen en bij hen voor te lezen. Ze was dus een soort wandelende bibliotheek. Op zaterdagmiddag gaf ze zondagsschool aan de kleinste kinderen van het dorp.

Op zondagochtend na de kerkdienst gaf ze zondagsschool aan de oudere kinderen. De kinderen zaten in de banken van de kerk. Als de kinderen ondeugend waren dan zei juffrouw Knoop vaak: “Kinderen, de duivel is in de kerk”.

In Oktober/November kwamen er ineens veel meer kinderen naar de zondagsschool. Dit omdat de kinderen wisten dat ze met kerst altijd een cadeautje kregen. In Januari was de groep weer een stuk kleiner.

Juffrouw Knoop kwam persoonlijk aan alle kinderen vragen wat voor cadeautje ze wilden. Zo eet Mw. Cornelia van Ooijen nog steeds

van het bestekje wat ze van Juffrouw Knoop heeft gekregen.

De zondagsschool is landelijk opgericht voor kinderen die niet naar de kerk gingen. In Nederhemert was het zo dat alle kinderen kwamen of je nu kerkelijk was of niet.

Ook nu is het mogelijk om naar de zondagsschool te komen als je niet bij onze kerk hoort.

Alle kinderen van 4 jaar krijgen daarom een uitnodiging. Want alle kinderen van 4-10 jaar zijn welkom op de zondagsschool die gehouden wordt 's middag van 2-3 uur.

Er zijn op dit moment 4 groepen en 16 leidinggevendenden. Met 4 leidinggevendenden doen we de groep en er zijn er 2 per zondag aanwezig.

We vertellen een Bijbelverhaal en de kinderen leren een tekst of een psalm. Heb je 10 keer goed je psalm of tekst opgezegd dan krijg je een klein cadeautje. Ook geven we af en toe een verwerking mee met de kinderen, die ze thuis kunnen maken.

Op 2^e kerstdag hebben we altijd een kerstviering in de kerk. Dan zijn alle ouders, opa's, oma's en belangstellenden uitgenodigd. Ook nu krijgen de kinderen met kerst een mooi aandenken. Ze krijgen een boek en nog een zakje met lekkers.

We hopen dat jullie als lezers van de dorpskrant nu een beetje een beeld hebben gekregen hoe de zondagsschool is begonnen en wat wij nu nog doen op de zondagsschool. We hopen dat veel kinderen op zaterdagmiddag naar de zondagsschool komen, ook al ben je al ouder dan 4 jaar ben je van harte welkom.

Namens de leiding van de zondagsschool,

“Laat de kinderen tot Mij komen”

Flitsen uit het verleden: 'De coöperatie'

De coöperatie

De geregistreerde doelstellingen van "De Coöperatie" ken ik uiteraard niet, maar aan hand van mijn ervaringen en waarnemingen uit mijn zeer jonge jaren zou ik die nu misschien zo kunnen formuleren:

De Coöperatieve Handelsvereniging, kortweg "De Coöperatie" stelt zich ten doel het ten behoeve van de veeteelt, land- en tuinbouw en kippenhouderij, kortom de agrarische sector, aanbieden en distribueren van in die sector benodigde producten als kunstmeststoffen, veevoeders, gereedschappen, afrasteringsmaterialen, bestrijdingsmiddelen en landbouwwerktuigen. En het daar waar nodig overzetten naar handzame verpakkingen van in bulk aangevoerde goederen.

Wel, om aan dat doel te kunnen voldoen heb je nodig een geschikte locatie voor de aan-en afvoer, een geschikt onderkomen voor de opslag en de noodzakelijke uitrusting voor de eventuele bewerking van de aangevoerde producten.

Aan die voorwaarden kon in Hèmert worden voldaan. Aan de Maas werd (de bouw had plaats voor mijn tijd) een groot gebouw zodanig neergezet dat een directe verbinding met binnenvaartschepen die aan een gelijktijdig gebouwde aanlegsteiger konden aanmeren, mogelijk werd. En de dijk was de beste verbindingsweg over land. Toen weliswaar nog niet geasfalteerd, (dat gebeurde pas in de tweede helft van de jaren dertig), maar met een klinkerpad voor het paard in het midden. Maar toch.

Bovenin het gebouw liep van voor naar achteren en daarna door naar buiten tot boven de aanlegsteiger een rail waaraan een cabine hing. Aan die rail hing voor de cabine en daaraan vast een rollenstel met staalkabels die met behulp van elektromotoren naar believen in- en uitgedraaid konden worden. Aan die kabels hing een grote kantelbare stalen bak

met een inhoud van ongeveer driekwart kubieke meter die kon worden neergelaten in het scheepsruim en vol geschept. Na het ophijzen van de bak naar cabinehoogte werd de cabine met aanhangende bak het gebouw weer "ingereden" tot boven de voor het geladen product bestemde opslagruimte. Daar kon de bak worden neergelaten en geleegd. Met mankracht werd het los gestorte materiaal later, en voor zover aan de hand van de vraag nodig, overgeheveld naar handzame verpakkingen die voornamelijk bestonden uit van papier, jute, katoen of linnen vervaardigde zakken. Vooral voor vochtgevoelige producten waren dit natuurlijk geen ideale verpakkingen. Het is dan ook niet verbazingwekkend dat na de ontdekking van plastic in de jaren dertig, de productie van plastic verpakkingsmaterialen in de vijftiger jaren zo explosief steeg. Producenten van tot dan toe in bulk geleverde goederen gingen ertoe over deze zelf in plastic vocht- en luchtdicht te verpakken. Vervoer per vrachtauto, die vrijwel overal kon komen, werd daarmee, zeker na de introductie van pallets, een stuk aantrekkelijker. Het bulkvervoer per binnenvaartschip bleef daarna beperkt tot klimaatongevoelige goederen als kolen, zand en grint en andere los gestort te verwerken producten.

En "De Kraan" werd veroordeeld tot oproepkracht.

De nog als bulk aangevoerde, voornamelijk voor veevoer bestemde granen, werden met de kraan naar het voorste gedeelte van het gebouw, waar ook de maalderij was, "gereden" en opgeslagen in silo's. In dat deel van het gebouw lag op een hoogte van een meter of drie een met een leer bereikbare verdiepingsvloer. Vanaf die vloer kon je ook in de cabine van "De Kraan" stappen. Toen ik als kleine jongen nogal eens bij het gebouw naar binnen liep trof ik daar vaak Bertus van Ome Rien (Rieneke de booi) Smits aan die zowel "maalmeeester" als "kraandrijver" was. Als hij schepen aan het lossen was mocht ik zo af en toe wel mee in de cabine. Het was mooi om vanaf die hoogte in het scheepsruim te kunnen kijken en spannend om te zien hoe zo'n grote

bak naar boven steeds dichtër naar je toe kwam.

In de maalterij was het vaak nogal lawaaiig en stoffig. Bertus zag er soms ook uit alsof hij in een sneeuwstorm gelopen had.

Op het terrein waren ook een paar loodsen waar verschillende soorten brandstoffen werden opgeslagen. Eierkolen, antraciet, briketten e.d.

En er was de garage voor de vrachtauto. En helemaal vooraan, direct na de toegangspoort tot het terrein, was links het houten kantoorgebouw. Als je iets wilde kopen moest je je daar melden. Pas als je gegevens waren genoteerd en de betalingswijze was geregeld, kreeg je daar een afhaalbon waarmee je naar de betreffende afdeling kon gaan die het gewenste dan voor je klaarzette of op je eigen vervoermiddel laadde.

Aanvankelijk werden aankopen namelijk door de koper zelf afgehaald. Met paard-en-kar of paard-en-wagen. Maar al gauw kwam er een distributiesysteem waarvoor een vrachtwagen werd ingezet. Zo konden ook plaatselijke vestigingen van de Boerenbond in vrijwel de hele Bommelerwaard (en daarbuiten) worden beleverd.

In de oorlog, toen de bezetter alle beschikbare motorbrandstoffen zelf nodig had, werd het brandstofprobleem opgelost door de auto op gas te laten rijden. Zelf opgewekt gas, wel te verstaan. Daartoe werd aan de vrachtauto een met hout of kolen gestookte gasgenerator gebouwd met bijbehorende gastank voor onderweg. De actieradius werd wel wat bekort, maar ze konden wel blijven rijden.

Rond 1940, wij waren nog net niet of net wel op school, werd op het terrein ook nog een bewaarplaats voor pootaardappelen gebouwd. Bouwboeren, maar ook wel anderen met een stukske land, konden daar hun poters "stallen". Het was een soort schuur, opgetrokken uit panelen van gewapend glas. Dubbelwandig met een "spouw" van ongeveer 15 cm. Ook het dak bestond uit glas. Om bevroren te voorkomen was er stookgelegenheid in de vorm van een paar kachels. Ventilatoren zorgden zo nodig voor koeling ter voorkoming

van het te vroeg uitlopen van de poters. Ik denk dat dit project werd gebouwd door de firma Hobo. Een van de mensen die wij daar aan het werk zagen was namelijk Bernard van Dittes (Hobo?) en die was, voor zover bekend, knecht bij "D'n Hobo". Het terrein waar die bewaarplaats was voorzien, moest met zand worden opgehoogd en toen die voorbereiding was uitgevoerd bleken er volgens Bernard overal dubbeltjes in het zand te zitten. Als hij er aan 't werk was had hij nogal wat kinderen om zich heen die ook wel een paar dubbeltjes wilden vinden. Maar dat lukte alleen Bernard. Wij begrepen toen niet dat hij die zelf in het zand liet vallen en weer opraapte. Hij had er gewoon plezier in ons voor de gek te houden.

De leiding van het bedrijf was in mijn jonge jaren in handen van Gijbert de Kie (van Ooijen). Waarom hij op een gegeven moment vertrok weet ik niet. Zijn opvolger was de uit Well afkomstige Hersterus Groeneveld, tot dan "de boekhouder", die met zijn staf van drie personen resideerde in het kantoor en door zijn functie volledig op de hoogte was van het reilen en zeilen van het bedrijf. Dat maakte de keuze voor hem als opvolger begrijpelijk. Een inwerkperiode had hij niet nodig. Toch was er, meen ik me vaag te herinneren, nog een "tussenpauze", maar daarvan herinner ik me verder niets.

Om de leden en andere relaties te plezieren, de klantenbinding te versterken, en ook een beetje om indruk te maken en om aan te tonen dat de onderneming na de oorlog weer vol in bedrijf was, werden rond 1950 een enkele keer excursies naar het hoofdkantoor in Rotterdam georganiseerd. Op velen van ons plattelanders, maakte het aanschouwen van de, toen al, enorme overslagcapaciteit van de Rotterdamse havenwerken grote indruk, waardoor het vertrouwen in "De Coöperatie" zeker werd versterkt.

Het is niet uitgesloten dat sommige waarnemingen van mij niet helemaal stroken met de werkelijkheid van toen. Maar zo zitten ze in mijn, weliswaar oude, geheugen. En zo heb ik ze, zonder raadpleging van andere ouderen, die er overigens niet veel meer zullen zijn, opgeschreven.

Arie Smits (van t Vèèr)

Memoires over mensen en het leven in Nederhemert uit vervlogen tijden.

Mijn moeder, Cnelia van Aalst, dochter van Aai van Aalst en Aletta Baks uit de Molenstraat, had ook een broer. Govert, geboren in 1910. Maar er waren in Hèmert meer Goverts en meer van Aalsten -- Gôf de polder bijvoorbeeld, van het laatste hûske op de Kao (tenminste, voordat Gijbert de Kie (van Ooijen) daarachter, nog verder het veld in, een huis bouwde) --. Daarom kreeg Ome Govert, zoals overigens veel voorkwam, een bijnaam, ter onderscheiding van anderen die net zo heetten. Hij was beter bekend als Slôfke van Aole. Voor mij, een beetje oneerbiedig: Ome Slof. Ik heb geen idee waar dat vandaan kwam. Slofte hij met één of beide voeten? Met klompen valt dat op! Maar ik heb dat nooit opgemerkt. Als jochie van een jaar of zes neem je de mensen zoals ze zijn.

Hij was een nogal heetgebakerd, streberig, ondernemend manneke. Voor anderen, ook zijn huisgenoten, was hij niet altijd even aardig. (De toespraak van zijn zoon Arie bij de begrafenis van zijn moeder, mijn tante Riek, laat daar geen twijfel over). Maar voor mij was hij een goede, aardige oom. En ik had er maar één die een beetje bij mijn jonge leeftijd paste. De ooms en tante van vaderskant waren in mijn ogen zeer oud. Allemaal geboren ver vóór 1900, die zelf al oude volwassen kinderen hadden.

Oom Govert ging, zoals veel andere kinderen, na de lagere school direct naar “d’n Oôve”, de steenfabriek aan de Rietschoof. Die jonge jongens werden natuurlijk niet meteen modderkruier zoals veel van hun vaders, maar er waren andere, lichtere werkzaamheden genoeg. Na korte tijd werd oom Govert “hittenlaaier”. Hij kon ontzaglijk werken, maar een paardje leiden dat het zware werk deed, voerman spelen dus, beviel hem toch beter.

Zijn bekend zijn met het omgaan met paarden leverde hem later bij de Mobilisatie vlak voor de oorlog ook wel voordeel op. Hij werd ingedeeld bij het paardenvolk, de cavalerie. De

militairen daar waren voornamelijk jonge mannen die ook met paarden konden omgaan. Boerenzonen dus. En een trapje hoger dan het gewone voetvolk. Hij was gelegerd in Bleskensgraaf, -- welks centrum al vóór de bombardementen op Rotterdam zwaar werd gebombardeerd omdat de Duitsers in dit stadje een legerbasis vermoedden -- waar mijn moeder met mij op een soort familiedag eens op bezoek ging. In mijn beperkte “laag-bij-de-grondse” blikveld zag ik daar in stallen naar het scheen eindeloze rijen paarden die door jonge mannen in uniform verzorgd werden.

Ome Slof was altijd bezig met het idee hoe het aan te pakken om het beter te krijgen. En daar had hij wel wat voor over. Thuis hadden ze aanvankelijk een geit en een paar kippen en natuurlijk een stukske land om voedsel voor eigen gebruik te telen. Maar zijn streberige aard zette hem ertoe aan om te zorgen dat die geit een koe werd. Naast de geit kwam een kalf, het kalf werd een pink, de pink een vaars en toen was er de koe. Later, na nieuwe aanbouw aan het geitenhok, zelfs twee koeien en een paar jonge beesten. De hittenvoerman van “d’n Oôve” was boer geworden. Maar hij kreeg het niet cadeau. Een geit zet je aan een paal langs de straat, daar groeit gras zat. Maar koeien hebben wat meer nodig en, belangrijk, ze moeten gemolken worden. En een schaar pachten op “de Waard” zat er voorlopig niet in. Hij moest dus met zijn vee naar het veld, de Hèmertse polder in, of over de Maas naar de Doornwaard. En dat maakte het allemaal niet makkelijker. Hij kon niet zonder zijn werk op “d’n Ôove” - van twee koeien kon je niet leven - en moest dus voor en na werktijd gaan melken. Ik zie hem nog met de melkbus voor op de stang van zijn fiets het veer over gaan.

Wat hij er ook allemaal voor moest doen, hij moest en hij zou hogerop komen. Het bewijs dat hij op de goede weg was, kwam toen hij als “errebaaiers”-jongen voor het eerst samen met zijn destijds verre buurman Bert Haasakker, een “grote” en invloedrijke boer, min of meer als collega naar de veemarkt in Den Bosch ging. Die uitstapjes werden nog regelmatig

herhaald. Daar was hij trots op. Terecht. En ik mèt hem.

Op een dag in het najaar kwam hij mij halen: de koe stond op kalven. Ik had dat nog nooit meegemaakt en ik herinner mij dat ik verbijsterd was over de manier waarop dat in z'n werk ging. De stroppen om de poten van het nog niet geboren kalf met aan het andere eind een dwarshout om maar zo hard mogelijk te kunnen trekken. Een koe die angstgeluiden maakte, alsof ze om hulp riep. En dan, na gezamenlijke inspanning, floepte het kalf in een vlies vol water naar buiten. Het vlies werd weggehaald en met wat stro werd het kalf drooggewreven. En het was "unne kuus". Daar had je tenminste wat aan. Stierkalveren werden, heb ik toen begrepen, min of meer als nutteloze inspanning ervaren. Die waren later alleen maar goed voor de slacht.

Die eerste verzorging van het kalf na de geboorte is onder natuurlijke omstandigheden weliswaar het werk van de kalvende koe, maar als die vastgebonden staat kan ze daar niet bij.

Kalvende koeien, het kwam en komt in de melkveehouderij zo regelmatig voor dat het niets bijzonders is. Maar voor een klein manneke dat niet op een boerderij is opgegroeid, was het een belevenis die je nooit meer vergeet. En een oom die je komt halen om dat mee te maken "en om mee te trekken" (alsof je daarbij niet gemist kon worden) ook niet.

-----Later, veel later, heb ik pas begrepen dat het gezegde: "trekken Bèrend, 't is unne kuus" (een aansporing om je in te spannen), daar zijn oorsprong moet hebben. Maar alleen in geval van een stuitligging. Als de kop eerst komt (wat natuurlijk normaal is), kun je het geslacht immers pas vaststellen als het kalf volledig geboren is en dan hoeft er niet meer getrokken te worden -----.

`Als het al mogelijk is dat een mens zich dood werkt heeft hij dat zeker gedaan. Zonder op zijn gezondheid acht te slaan ging hij maar door. Alleen de zaterdagavonden in de winter stak hij zich in de nette kleren en ging naar het café. Om er tot sluitingstijd te kruisjassen (een wat eenvoudiger soort klaverjassen) met zijn neef Gôf de Polder (van Aalst), met zijn zuster,

mijn moeder de kasteleinse en met mij of mijn vader. Er stond nooit ook maar één dubbeltje in de pot, maar er werd zo fanatiek gespeeld dat de glazen soms dansten op tafel. Het ging geregeld door tot ver na de officiële sluitingstijd. De deur werd dan op slot gedaan, er kon niemand meer in, en daarmee was de gelagkamer een gewoon burgerhuis geworden. Mijn moeder had vaak moeite om een eind aan het spel te maken. Ome Slof wilde altijd winnen en nam daar zo nodig de tijd voor. Eigenlijk wilde hij winnen van het leven, want dat was voor, tijdens en gedurende de eerste tien jaren na de oorlog voor de arbeidersklasse van zijn leeftijd niet altijd benijdenswaardig. Maar er is ook het verhaal -- de juistheid ervan heb ik zelf niet kunnen vaststellen -- dat hij wel graag een borreltje lustte. En behalve dat dat soms tot minder gewenst gedrag leidde, is het innemen van meer dan gebruikelijke hoeveelheden alcohol natuurlijk ook niet bevorderlijk voor een goede gezondheid.

Door wat familieperikelen en, later, mijn vertrek uit Hèmert is het contact helaas verwaterd. Het is opvallend dat mijn nu 50-jarige zoon ook lovend over Ome Govert spreekt. Als jochie van een jaar of acht/negen mocht hij mee gaan hooien op de Groenendaal en mocht daarbij dan dingen doen waarvoor hij eigenlijk te jong en te klein was. Maar zo was Ome Slof, altijd bezig met jonge mensen onvergetelijke nieuwe ervaringen te bezorgen.

Toen hij kort voor zijn overlijden in het ziekenhuis lag -- zijn nieren lieten hem in de steek -- heb ik hem nog bezocht en hebben we uitgebreid gepraat over zijn "eeuwige" strijd met andere, hem omringende "landeigenaren". Zonder land kon je immers niet boeren en hij werd toch een beetje beschouwd als een indringer. Maar wel een die vocht voor wat hij waard was.

En dat was veel!

Het is niet uitgesloten dat sommige waarnemingen van mij niet helemaal stroken met de werkelijkheid van toen. Maar zo zitten ze in mijn, weliswaar oude, geheugen. En zo heb ik ze, zonder raadpleging van andere ouderen, die er overigens niet veel meer zullen zijn, opgeschreven.

Arie Smits (van t Vèèr)

Begrafenissen (2)

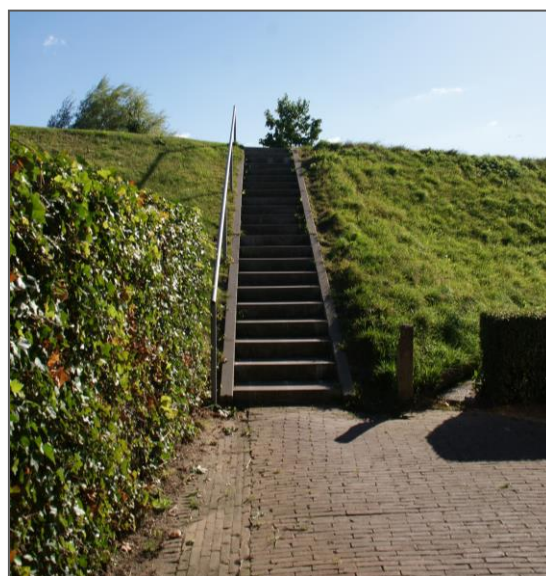
Vervolg van het stuk over 'begravenissen' uit de vorige dorpskrant'

Als de tijd aangebroken was om de overledene uit dragen, begon de doodsbidder met de volgende woorden: "Dewijl nu de tijd aangekomen is om het stoffelijk overschot van ten grave te dragen..... verzoek ik U om," Let op het eerste woord "dewijl", dat hoort men heden ten dage bijna niet meer. Ik weet nog net dat de overledene met een houten baar ten grave gedragen werd. Dit was een houten frame op vier poten met handvaten. Om te voorkomen dat de armen van de dragers te moe werden, stopte men even. Dan wisselden zij, dus die links liepen gingen rechts lopen, zodat zij de andere arm konden gebruiken. Meestal gebeurde dit om de tweehonderd meter. Ook werd er naar de lengte van de dragers gekeken. De kleine voorop en die langer waren achteraan. Maar deze baar werd maar tot op een bepaalde afstand van de begraafplaats gebruikt, want was het verder dan nam men de lijkkoets waar een paard voor kon. Deze stond op de begraafplaats in het schuurtje. Omdat mijn oom een zwart paard had, reed hij meestal met die lijkkoets. Als kind vond ik die koets maar eng. Met de aanschaf van het vierwielig wagentje zijn de draagbaar en de koets verdwenen (ongeveer halverwege de jaren 50). Bij sommige nabestaande kregen de dragers een sigaar.

Het gebeurde nog weleens dat de begrafenis uit een schuur of een boerderij plaats vond, maar meestal uit het sterfhuis. Soms uit een heel klein huisje en dan werd gekeken hoeveel mensen daarin konden. Zo werd er rekening mee gehouden hoeveel mensen men kon verzoeken om de begrafenis bij te wonen. In die dagen was het in veel gevallen de gewoonte dat er geen vrouwen en kinderen mee naar de begraafplaats gingen. Dit was een mannenaangelegenheid. Wanneer men terugkwam van de begrafenis stond er meestal een broodmaaltijd klaar. In een dorp hier niet ver vandaan woonde een kinderlijk oud

vrouwtje en die moet er altijd naar uitgezien hebben dat zij toch maar verzocht werd als er iemand overleden was, want dan kon ze haar buikje lekker rond eten. Ook had men in ons dorp de zogenaamde baarpaden. Dit waren bijvoorbeeld de Heuf, de Hophoven enz. Deze paden waren wettelijk verplicht en moesten ruimte bieden aan een lijkbaar van tachtig centimeter breed met aan weerskanten drie dragers.

Het graf werd door de doodsbidder met spade en schop gegraven. Dikwijls werd hij door zijn zoons hierbij geholpen. Als het hard vroom, was

dat geen kleinigheid. Na de begrafenis werd het graf door deze man weer toegestopt. Toen ik op de lagere school zat, hoorde ik van mijn klasgenoten, dat zij soms hielpen met het graf dichtmaken. Nou daar wilde ik ook weleens aan meedoen. Toen wij bij het graf aankwamen, was er nog niemand aanwezig en dus begonnen wij er al vast mee. Dit ging volgens mijn inzicht er zo oneerbiedig aan toe door sommigen, dat ik binnen vijf minuten weer op straat stond. Ik zal de details maar niet beschrijven. In die tijd hadden wij nog een dorpspolitie. Hij stond dan op honderd meter vanaf het sterfhuis te wachten. Zodra de rouwstoet de openbare weg op kwam, liep hij met de fiets aan de hand een eind voor de rouwstoet uit om het verkeer stil te zetten. Wij hebben in ons dorp ook nog een dominee

gehad die naast de begrafenisondernemer voor de stoet uit liep. Wanneer de stoet van het sterfhuis vertrok, begon men de kerkklok te luiden behalve als het ver weg was, bijvoorbeeld aan het eind van de Molenstraat of nog verder richting het Sterrebos. Dan begonnen ze pas halfweg de Molenstraat te luiden; bij ons aan de dijk begonnen ze te luiden, als zij de molen bereikten.

Een lift boven het graf bestond toen nog niet, de kist liet men met drie touwen in het graf zakken. Daarna nam de doodsbidder het woord en vroeg of er van de overlevenden nog waren die een woord wensten te spreken, voordat hij het woord gaf aan degene die de begrafenis leidde. Zowel tijdens de begrafenis als erna bleef de familie als teken van rouw zwarte kleren dragen; de naaste familie een jaar en zes weken. Omdat iedereen daar geen geld voor had, gingen die mensen hun kleren wassen in een bad met zwarte verf. Men moest dan wel oppassen, dat men hiermee niet in de regen ging lopen, want dan liep die verf eruit. Omdat er voor de jeugd geen geld was of een andere reden om kleren te kopen, loste men dat op door bij de jongens een wybertje op hun jas te naaien. Dit was een zwart stukje stof, dat in de vorm van een wybertje, dat op de zijkant van hun linkermouw werd genaaid tussen de elleboog en de schouder.

Hier komt nog een verhaaltje van een oudere man en omdat ik het bijzonder vond heb ik het hem een paar keer laten vertellen. Het is ongeveer ruim een eeuw geleden, dat dit plaatsvond. Er was in het ziekenhuis in Den Bosch een jongeman uit ons dorp overleden. Lijkwagens zoals nu bestonden er nog niet.

Het was toen normaal, dat hij met paard en wagen opgehaald zou worden. Een welgestelde boer had aangeboden dat ze zijn paard en wagen mochten lenen en twee van zijn arbeiders. Een van die twee arbeiders heeft mij dit verhaal verteld. Toen zij de overledene op gingen halen, stond er sterke oostenwind en het vroor verschrikkelijk hard, daarom hadden zij een partij jute zakken meegenomen om zich zo goed mogelijk tegen de kou te beschermen. Op de terugweg moesten zij tegen de wind in door de snijdende koude. Bij Hedel moesten zij over het ijs, de brug was er toen nog niet. Eenmaal in Hedel aangekomen, konden zij bijna niet meer van de koude. Dus wat doen die jongens, ze binden het paard bij een café buiten aan de heining en gaan daar naar binnen om een kop warme koffie te drinken en gelijk zichzelf wat op te warmen. Laat er nou net een sensatiebeluste inwoner uit ons dorpje langs komen. Die gaat die bedroefde familie die in smart en rouw zaten, vertellen: "Nou gùillie zul nog wel een hortje motte waagte vur dè jullie Willem thuis is, want die mannen zitte in Hèèl in ut café." Toen die jongens van geen kwaad bewust daar bij die ouders aankwamen, was het volgens de verteller een drama.

Aan het begin van de vorig Dorpskrant heb ik aangegeven dat het niet alleen over vroeger zou gaan maar ook over het heden om aan te tonen wat er in al die jaren veranderd is. Omdat ons dorp toen een doodsbidder had, kon men geen keuze maken zoals nu. Dat had een groot voordeel, want men kon geen verkeerde keuze maken. Men kan tegenwoordig geen krant of tijdschrift meer openslaan of daar staan advertentie's in van begrafenisondernemingen, sommige zelfs met mooie verhalen en met foto's opgeleukt. Enkele jaren geleden was een familielid buiten ons dorp overleden. Er was geen doodsbidder meer in dat dorp, dus maar een ondernemer uitgezocht. Volgens die man hadden wij toch wel de juiste uitgezocht, want zo hij het deed zo waren er maar weinigen. Daar had hij gelijk in, want voor dat die dag de zon onderging, had hij al een heel grote fout gemaakt en met de begrafenis nog een. De familie wilde op de rouwkaart een dankbetuiging voor het verzorgingstehuis. Hij verzette zich met hand en tand daartegen, want dat behoorde niet op

een rouwkaart. Hij zou wel een advertentie laten zetten in het plaatselijk weekblad. Naderhand hadden wij er spijt van, dat we naar die man geluisterd hadden. Laten we eerlijk zijn, een mens in rouw is een kwetsbaar mens, en zeker als het je kind is. Dan zijn de smarten zo groot dat het je niets uitmaakt wat er om je heen gebeurt, dan vindt men alles goed.

Sommige ouderen onder ons zeggen weleens dat een begrafenis in verhouding met vroeger zoveel duurder is. Dat is geen wonder, want vroeger deden de doodsbidders het als bijverdienste. Tegenwoordig zijn het bedrijven en die moeten draaiende blijven. Na wat onderzoek ben ik erachter gekomen, dat degene die geen of weinig advertentie's zetten veruit de goedkoopste zijn. Laatst stond hier een heel stuk over in een landelijk dagblad. Al die advertentie's die zij voor hun bedrijf als reclame laten plaatsen, moeten uiteindelijk door de nabestaanden opgebracht worden. Op plaatsen gebeurt het al dat nabestaanden verschillende ondernemingen bellen om te vragen wat het gaat kosten en nemen dan de goedkoopste eruit. Nog een ander voorbeeld: als vroeger iemand overleden was, dan maakte de timmerman een kist, laadde die s'avonds op een handkar en ging er mee naar het sterfhuis. Nu rijdt een dure lijkwagen voor in de plaats. Heel het dorp zou nu toch op zijn kop staan, als er s'avonds een timmerman met een kist over de straat zou gaan, maar dat was toen heel gewoon. Daarom komt het steeds meer voor dat nabestaanden zelf een kist gaan kopen en vervoeren. Sommige ondernemers maken er tegenwoordig de gewoonte van om de kist half in het graf te laten zakken. Dit kon vroeger niet omdat er toen geen lift was en de kist met touwen werd neergelaten. Ook zijn er ondernemers die beweren, dat als de overledene niet bij een kerk of genootschap is aangesloten, er geen geestelijke is die de begrafenis wil leiden. Niets is minder waar. Ik heb hierover met een geestelijke gesproken en die had hier nog nooit van gehoord. Hij zei erbij dat het hem niets uitmaakte hoe of de overledene geleefd had. Als de nabestaanden het hem zouden vragen, zou hij ten alle tijden de begrafenis leiden.

Waarom zulke ondernemers het zo graag zelf doen, weet ik niet. Misschien als reclame voor hun bedrijf en geld.

Nog niet zo lang geleden was er een begrafenis hier een paar dorpen vandaan. De dominee had in een apart kamertje naast de rouwzaal met de familie een gebed gedaan. Zij staan op om naar de zaal te gaan; laat nou net die ondernemer een telefoontje krijgen. Nou de familie moest toch maar even wachten, want meneer moest eerst een poosje schrijven. Het zou toch zonde van het geld zijn, als die mensen die hem belden een andere ondernemer hadden genomen. Toen later een van de betrokkenen hierover een gesprek wilde, werd hij niet te woord gestaan, want niemand had zich met zijn bedrijf te bemoeien. Tenslotte nog een voorbeeld: vroeger was het de gewoonte als iemand overleden was, dat een van de nabestaanden of een ander familielid naar het gemeentehuis ging om aangifte te doen van het overlijden en gelijk een graf regelde. Dit kan nu nog. Iedereen kan een begrafenis regelen. Daar is geen ondernemer voor nodig. Was het dan vroeger beter dan nu? Op dit gebied zeer zeker wel. Want we leven nu in een tijd dat het alleen maar draait (op enkele uitzonderingen na) om geld.

Gijs van de Werken

“Column Jan van Wijk”

De familie Oomen

In dit nummer halen we de familie Oomen voor het voetlicht. Weet wel waar je dan aan begint, want dat is een wijdvertakte familie. Niet alleen in onze tijd is dit in Hemert een grote familie, ook vroeger was dat al zo.

Voor zover we kunnen nagaan, liggen de wortels van de Oomens in Noord-Brabant. De oudst bekende telg is Jan Aerts Oomen van wie wij alleen weten dat hij rond 1540 moet geboren zijn, misschien wel in Raamsdonk. Want daar is hij in 1564 getrouwd met Beelken, een vrouw van wie haar achternaam onbekend is.

Zoals ik hierboven al vermeldde, is deze familie wijdvertakt. Ook in Well en Wellseind woonden/wonen mensen met deze achternaam. Die zijn ook verwant met de Hemertse Oomens. Ergens in de 17^e eeuw is deze tak ontstaan, dus zo'n dikke 300 jaar geleden. In Wellseind woonden tot in de jaren zeventig van de 20^e eeuw enkele Oomens die visser waren van beroep. De ouderen onder ons herinneren zich ongetwijfeld nog Jan Oomen die op paling viste. Hij woonde aan de Wellseindsestraat. Zijn zoon Kees, geboren in 1917, woonde daar eveneens. Ik ken Kees uit de tijd dat deze in Ammerzoden bij de gemeente werkte en vaardig was o.a. in de wereld van de elektriciteit. Hij is slechts enkele jaren getrouwd geweest: zijn vrouw Josina van der Schans is in februari 1945 omgekomen door oorlogsgeweld. Haar naam staat in Ammerzoden op het monument voor de gevallen. Dat is wat ik heb opgevestigd over de Wellseindse en Wellse tak.

Maar ik ben niet helemaal volledig daarover, want Han Oomen (van Elske Oomen-van Veen) behoort eveneens tot deze familie. We

kennen Han als degene die van Leen Groeneveld de patatkraam overnam en daarna de cafetaria aan de Tuinstraat liet bouwen. Mijn zus vertelde me ooit dat Han aan zijn klanten aan de patatkraam vertelde dat de cafetaria klaar zou zijn voor het koud zou worden. Dus voor de winter nog onder dak. Of dat gelukt is, weet ik niet meer, maar Elske zal vast nog wel weten wanneer hun zaak toen geopend is.

Verder kenden wij als dorpelingen Pim Oomen die op de Rabobank in Ammerzoden heeft gewerkt. Hij was getrouwd met een van de dochters (Els?) van Piet en Lena van Wijk-de Kuijper uit de Molenstraat. Wat ik van Pim weet, is dat hij officieel 'Wilhelm' heette, maar ik kan niet achterhalen in hoeverre hij verwant is met de andere Wellseindse Oomens. Is hij soms familie van Han? Misschien hoor ik dat nog wel een keer.

Alle Oomens in Hemert en Wellseind zijn (heel in de verte) familie van elkaar. Een bekende combinatie van voornamen binnen deze familie in Hemert is de combinatie 'Roelof Johannes'. In onze tijd is er een flink aantal jongens en mannen dat deze voornamen draagt. De eerste man die deze twee voornamen kreeg, werd geboren in 1885 als zoon van Hendrik Jan Oomen (geb. in 1854, overl. in 1888) en Maria Arnolda den Otter, van geboorte uit Bruchem. Hij heette naar zijn beide grootvaders: Roelof Oomen en Johannes den Otter. Dus de voornaam 'Johannes' komt uit de familie Den Otter te Bruchem. De voornaam 'Roelof' is afkomstig uit de familie Groeneveld te Delwijnen. Ook de combinatie 'Hendrik Jan' komt herhaaldelijk voor in deze familie.

De vader van de eerste 'Roelof Johannes' heette al zo. Diens zus Pieterella Gerarda (Pietje) trouwde met Adrianus (Janus) van Ooijen, van geboorte uit Poederloijen. Diens oudste zoon was Hendrik Jan van Ooijen, de vader van Adriaan van Ooijen en Leo van Ooijen. Die hebben op hun beurt ook weer zoons die Hendrik Jan heten. Adriaan en Leo hebben een oom die ook 'Roelof' heette, een

Roelof van Ooijen dus, die lang in de Noordoostpolder woonde.

De Hendrik Jan Oomen van 1854 is jong overleden. Zijn vrouw Maria den Otter hertrouwde met Hermen van der Vliet. Zij kregen nog een zoon: Johannes (Hannes) van der Vliet. Dat is de vader van Hermen (Hemke) van der Vliet en de opa van Hans van der Vliet van de timmerfabriek. Dus Hannes van der Vliet was een halfbroer van 'de oude' Roelof Johannes Oomen. Hannes was getrouwd met Dirkje (Dit) van Ooijen.

'De oude' Roelof Johannes Oomen en zijn vrouw Elisabeth van Ooijen kregen tien kinderen: Maria (Marie); Wilhelmina (Mien); Hendrik Jan (Henk); Teunis (Teun); Roelof Johannes (Roelof); Jan; Elisabeth (Betje); Pieter (Piet); Gerritje (Gèèr) en Dirk. Hun nageslacht bestaat uit een zeer omvangrijke schare van kinderen en (achter)kleinkinderen. Wij hebben aan deze generatie allen zo onze herinneringen. Hoe zij leefden, woonden en werkten in Hemert en daarbuiten: een ondernemende familie! Verreweg de meesten van hen bleven in Hemert wonen en ook velen van hun nageslacht.

Waar ligt de oorsprong van de familie Oomen? Deze familie lijkt aan het eind van de 16^e eeuw vanuit Noord-Brabant in Slijkwell terecht te zijn gekomen. De Roelof Oomen van 1822 (de opa van Roelof Johannes van 1885) is van geboorte uit Kerkwijk en is in 1901 overleden te Nederhemert. Zijn zoon Hendrik Jan is in 1854 te Nederhemert geboren en daar overleden op 34-jarige leeftijd. Het lijkt erop dat de Hemertse tak vanuit Well sinds het midden van de 19^e eeuw in ons dorp is gevestigd.

Volgens de Nederlandse Familienamenbank wonen in het westen van Noord-Brabant - het stamgebied van de Oomens - heel veel Oomens, net als in de Bommelerwaard. Verder zie je op de kaart flinke concentraties in de Randstad, voornamelijk rond en in de grote steden daar. Ook Flevoland valt op met meerdere Oomens.

In hoeverre zijn de Oomens van het transportbedrijf van de Nieuwstraat - de zoons van Lies van Kees van Teune - en de nazaten van Dirk Oomen (hoek Molenstraat/Nieuw-

straat) familie van de hier direct boven genoemde Oomens? Hun gemeenschappelijke stamvader leefde ergens in de 18^e eeuw. Ook de andere familie Oomen (die van de slagers) had een gemeenschappelijke stamvader halverwege de 18^e eeuw met de aantekening dat die in Well woonde. Nu moeten we Well waarschijnlijk ruim opvatten, want dat kan ook Slijkwell of Wellseind zijn. Het komt er wel op neer dat alle genoemde Oomens familie van elkaar zijn.

Het is opvallend dat aan de westkant van de Nieuwstraat (de Nijesteeg) de Oomens woonden van de 'Roelof'-kant (Jan en Roelof) en aan de oostzijde die 'van Teune': Kees van Teune, zijn zoon Lies met Betje Oomen, en op een rijtje vooraan de Nieuwstraat vader Dirk met Dien (op de hoek), daarnaast zoon Lies en daarnaast weer diens broer Kees. Anno 2017 is daar het een ander veranderd maar ik put uit mijn herinnering van zo'n dertig jaar terug.

Waar komt de naam Oomen vandaan? De Nederlandse Familienamenbank - <http://www.cbgfamilienamen.nl> - op internet geeft de volgende verklaringen:

1. Als verwantschapsnaam een bijnaam voor iemand die onder een bepaalde groep personen als oom bekend stond en vermoedelijk in de familiebetrekkingen oom was van één of meerderen van hen. Vergelijk bijvoorbeeld bij de familienaam Oom de referentie met betrekking tot Jan Oem, een bastaardzoon van Dirck II van Wassenaer, die blijkens oorkonden een zekere relatie ten aanzien van bezittingen met zijn neef Heer Dirc IV van Wassenaer onderhield.
2. Als patroniem kan Oomen, evenals Oomkens, Ooms en andere varianten van de van oudsher Germaanse voornaam Odmar (Odomarus, Omaar) zijn afgeleid, een samenstelling van od = 'erfgoed' en mar = 'beroemd'.

N.B. Een 'patroniem' duidt aan hoe de vader van de naamdrager heette. Je hebt bijv. de naam Jan Jansen: de vader van Jan heette Jan; of: Jan Willemsen: de vader van die Jan heette Willem.

Van de Hersteld Hervormde gemeente

Uit de Hersteld Hervormde Gemeente

Nu ds. H. Zweistra al weer een jaar weg is uit onze gemeente en besloten heeft de pen voor de dorpskrant neer te leggen, heeft de redactie van onze dorpskrant de kerkenraad benaderd om een bijdrage te leveren aan dit periodiek. Hoewel de kerkenraad zich niet met alles in de dorpskrant kan conformeren willen we toch graag aan dit verzoek voldoen en zolang we geen eigen predikant hebben zullen we proberen een bescheiden bijdrage te leveren. Het is de bedoeling om een meditatie aan te leveren, iets uit onze belijdenis en een lezenswaardig stukje voor de jeugd.

Meditatief

“Strijdt om in te gaan door de enge poort.”
Lukas 13:24a Van wijlen ds. A.J. Wijnmaalen

'Heere, zijn er ook weinigen, die zalig worden?' Deze vraag, die een van de omstanders Jezus stelde, is nog actueel. Velen discussiëren over de uitverkiezing. Hevige strijd is over dit punt ontbrand. De een meent dat er weinigen, de ander dat er velen zalig worden. In alle toonaarden klinkt de vraag: 'Zijn er ook weinigen, die zalig worden?' Het gebroken en verslagen hart stelt evenwel de vraag: 'Heere, kan ik nog zalig worden?' De strijdenden over de vraag: wie en hoe velen er zalig worden, antwoordt Jezus met: 'Strijdt om in te gaan door de enge poort.' De toegang tot het Koninkrijk Gods wordt vergeleken bij een

poort. Deze poort is eng. Vandaar is aan het doorgaan daarvan strijd verbonden. Om die poort in te treden is onmisbaar: de wedergeboorte. In die wedergeboorte ontdekt Gods Geest de uitverkorenen aan hun zonde. Zij leren de zonde kennen als Godonterend en zielsverwoestend. Zij gaan strijden tegen de zonde. Er zijn ogenblikken dat zij liever willen sterven dan voortgaan met zondigen. Het is wel eens: 'Heere, neem mij weg, want ik kan niet langer tegen U zondigen.' Gods Geest ontdekt deze begenadigden aan hun Godsgemis. Zij zijn God kwijt, de Bron van het leven. Nu is hun rust en vrede voorbij. Er ontstaat strijd tegen de wereld. Van oude vrienden moeten zij afscheid nemen. Mogelijk komt er een breuk met bloedverwanten. Hun vroegere levenswijze kunnen zij niet meer voortzetten. Zij vinden er God niet in. Tevens hebben zij te kampen met de vorst der duisternis. Hij spant al zijn krachten in om de zielen te benauwen. Er wordt een strijd gestreden tegen zonde, wereld en satan. De verzuchting wordt geslaakt: 'Heere, hoe lange, in mij is geen kracht.' 'Strijdt om in te gaan.' In die strijd moet de mens al het zijne kwijtraken. Benauwende strijd als men alles kwijt moet, als men niets van het zijne overhoudt. De dood zweeft voor ogen. In die strijd gaan de zielen wanhopen aan alles buiten Christus. Die Christus wordt noodzakelijk en onmisbaar. Al hun zielsverwachtingen strekken zich naar Hem uit. O, welk een blijdschap, als Hij Zich komt te openbaren, als zij mogen aanschouwen dat ook zij nog in Hem zalig kunnen worden. Zij zijn dan zo wonderlijk gesteld. Het is alsof de zonde weg is, alsof de strijd ten einde is. Maar de strijd gaat voort. Deze zielsgesteldheid blijft niet. Het was een versterking voor de zware strijd die wacht. Om door de enge poort in te gaan, moet men eigen leven verliezen. De begenadigden komen te staan voor de rechterstoel des Heeren. Het recht Gods blijft voldoening eisen. De wet Gods blijft vervloeken. Satan treedt op als verklager der broederen. O, welk een strijd. De strijders gaan onder het recht Gods verloren. Hier staande buigen zij het hoofd, zeggende: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.' Het doodsvonnis willen zij met

hun bloed ondertekenen. Zij hebben al de deugden Gods lief. De Heere moet aan Zijn eer komen. O, eeuwig wonder, als de Rechter uitspraak doet op grond van recht. Hij spreekt: 'Er is betaald en voldaan aan het recht; Christus heeft voldaan.' De doodschuldigen wordt de gerechtigheid van Christus toegerekend. Zij mogen vrij uitgaan, bekleed met de mantel der gerechtigheid. Ook nu evenwel is de strijd niet ten einde. Zolang de gekenden Gods op aarde zijn, blijft de strijd. De strijd blijft voortgaan tegen satan, wereld en eigen vlees. Zij ervaren dat de satan een grote macht is, de wereld vol haat is en het vlees strijdt tegen de geest. In deze strijd heeft de Heere de Zijnen evenwel uitgerust met de wapenrusting des geloofs. Neen, in deze strijd zullen zij niet omkomen. Hoewel de tegenspoeden, lichamelijke, tijdelijke en geestelijke, vele zijn, uit die alle redt hen God. Alle dingen moeten hun medewerken ten goede. De Heere onthoudt Zijn strijders niet bemoediging en versterking. Soms mogen zij genieten, voorsmaken van de eeuwige zaligheid, wegzinken in de deugden Gods, zingen van: 'Uw recht, waarop zij vertrouwen', en ronddolen in de liefde des Heeren. Maar eens zullen zij de strijd te boven zijn. Immers, zij zullen ingaan door de enge poort. Christus is hun voorgegaan om plaats te bereiden. 'Ik ga heen om u plaats te bereiden.' Daarom kunnen zij door het geloof spreken: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal.' Kent gij deze strijd, deze geestelijke strijd? Bedenk, velen zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen! Amen.

Wat wij geloven en belijden

De Nederlandse Geloofsbelijdenis
(Guido de Brès)

Art. 1. Dat er een enig God is Wij geloven allen met het hart en belijden met den mond dat er is een enig en eenvoudig geestelijk Wezen, Hetwelk wij God noemen: eeuwig, onbegrijpelijk, onzienlijk, onveranderlijk, oneindig, almachtig; volkomen wijs, rechtvaardig, goed, en een zeer overvloedige Fontein van alle goed. Art. 2. Waardoor God van ons wordt gekend Wij kennen Hem door

twee middelen. Ten eerste door de schepping, onderhouding en regering van de hele wereld. Want deze is voor onze ogen als een prachtig boek, waarin alle schepselen, groot en klein, de letters zijn, die ons te aanschouwen geven wat van God niet gezien kan worden, namelijk Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, zoals de apostel Paulus zegt in . Wij kennen Hem door twee middelen. Ten eerste door de schepping, onderhouding, en regering der gehele wereld; overmits deze voor onze ogen is als een schoon boek, in hetwelk alle schepselen, grote en kleine, gelijk als letteren zijn, die ons de onzienlijke dingen Gods geven te aanschouwen, namelijk Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, als de apostel Paulus zegt, Rom 1:20; welke dingen alle genoegzaam zijn om de mensen te overtuigen, en hun alle onschuld te benemen. Ten tweede geeft Hij Zichzelf ons nog klaarder en volkomener te kennen door Zijn heilig en Goddelijk Woord, te weten, zoveel als ons van node is in dit leven, tot Zijn eer en de zaligheid der Zijnen. Art. 3. Het Woord van God Wij belijden dat dit Woord Gods niet is gezonden noch voortgebracht door den wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben (het) gesproken, gelijk de heilige Petrus zegt. Daarna heeft God, door een bijzondere zorg, die Hij voor ons en onze zaligheid draagt, Zijn knechten den profeten en apostelen geboden Zijn geopenbaarde woord bij geschrift te stellen; en Hij Zelf heeft met Zijn vinger de twee tafelen der wet geschreven. Hierom noemen wij zulke schriften: Heilige en Goddelijke Schriften.

Voor de jeugd en de kinderen

Er is een verhaal dat vertelt, hoe een jongetje van acht jaar, Johnny, het leven van zijn zusje Marietje redde. Zij leed aan een ernstige ziekte. Dezelfde ziekte die Johnny een tweetal jaren geleden ook had gehad en waarvan hij wonder boven wonder genezen was. Maar of Marietje er doorheen zou komen, was voor de dokter een grote vraag. Haar weerstand was gering en haar lichaam uitgeput. De enige mogelijkheid om het leven van het meisje te redden was, dat zij het bloed van Johnny zou krijgen. Daarom vroeg de behandelende arts aan hem: 'Zou jij je bloed voor Marietje willen

afstaan?' Even aarzelde het ventje. Zijn lipje trilde. Toen zei hij: 'Goed, dokter'. Beiden gingen zij de operatiekamer in. De

bloedtransfusie begon. Totdat Johnny opeens, nadat de dokter een minuut of tien met hem bezig was geweest, een vraag stelde. 'Dokter, wanneer sterf ik nu?' Verbaasd keek de dokter Johnny aan. Sterven? Maar weldra begreep hij het. Toen hij aan Johnny gevraagd had, of hij zijn bloed voor zijn zusje wilde geven had het kereltje natuurlijk gedacht, dat hij al zijn bloed zou moeten geven en dat hem dat het leven zou kosten. Daarom had zijn lipje getrild, toen hij had gezegd: 'Goed, dokter'. Er was diepe ontroering in de operatiekamer. Een kind van acht jaar was bereid om zijn leven te geven voor zijn zusje. Al zijn bloed. Maar het hoefde niet. Het kon met minder toe. Christus gaf al zijn bloed en leven.

Een oud gedichtje

Gevonden: Op facebook, een mooi gedichtje:

Er wordt wel eens gezegd, Facebook dat is allemaal niets, maar daar ben ik het niet helemaal mee eens want ik ken ook andere verhalen dat juist een gedicht via facebook bij mensen terecht is komen die daar niets van af wisten en daar toch blij mee zijn.

Lees maar eens.

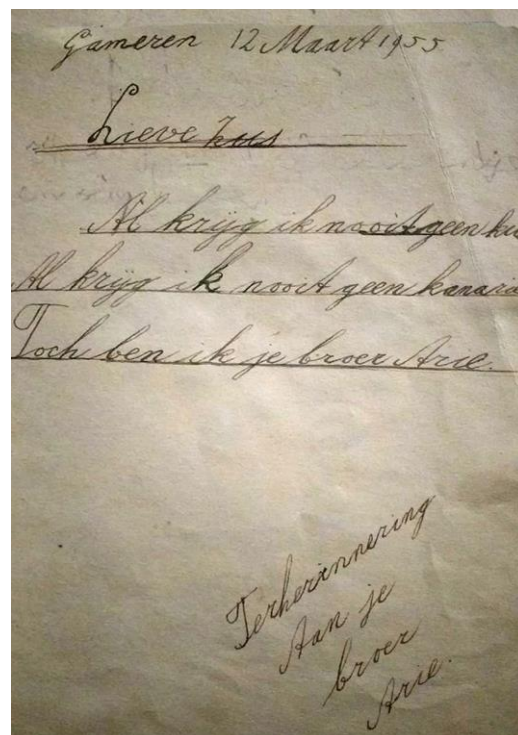
Arie van den Oever uit de Hofstraat had een zuster wonen in Gameren, Corrie Baijense van den Oever, Corrie is helaas in december 2016 overleden.

Enkele weken geleden zat Arie op Facebook te kijken en tot zijn grote verbazing zag hij daar een gedicht voorbijkomen dat hij zelf geschreven had in het poëziealbum van zijn overleden zuster Corrie op 12 maart 1955 maar Arie wist hier helemaal niets meer van.

Een dochter van zijn overleden zuster had het gedicht dat Arie toen geschreven heeft afgelopen maart van dit jaar op facebook gezet.

De families hebben nog geregeld contact en natuurlijk wordt er dan over het gedicht gesproken.

Kun je lezen wat er staat:

Gameren 12 maart 1955

Lieve Zus

Al krijg ik nooit geen kus

Al krijg ik nooit geen kanarie

Toch ben ik je broer Arie

Ter Herinnering aan je broer Arie

Memoires van Dick hobo

Een paar dingen.

Een paar jaar geleden schreef ik dat Jan van Wijk de eerste dominee was van Hemertse bodem. Dat was een beetje dom, want Frans Verkade (zoon van een Gamerse dominee) vertelde me dat er wel drie voorgangers van hem waren. Twee werden er in de pastorie geboren, o.a. de latere Prof Berkelbach van der Sprenkel. Die tel ik niet mee. Maar de derde was een zekere Leonardus van Neck. Geen bekende naam. Zijn ouders waren vanuit Den Haag in ons dorp komen wonen. Eerst ging ikzelf op onderzoek uit. In de buurt van Apeldoorn bleek ook een ds. van Neck te wonen. Ik heb haar maar eens gebeld. Ze droeg de achternaam van haar man. Die kwam uit de Betuwe, maar had beslist geen predikant in zijn voorgeslacht. Toen maar eens bij Frans Verkade geïnformeerd. Binnen de kortste keren krijg je dan een heel overzicht. Onze Leonardus werd in 1802 geboren. Hij studeerde in Leiden. Na zijn studie werd hij in 1832 predikant in Schipluiden. Een buurdorp van De Lier in het Westland waar wij ook 13 jaar gewoond hebben. Schipluiden bleef zijn enige gemeente. Hij trouwde er en ze kregen 7 kinderen. Drie Zonen overleden kort na hun geboorte. Behalve die drie zonen (alle drie met dezelfde naam) overleed er ook nog een dochter van 4 jaar. Verdriet genoeg dus in de pastorie. Ds. van Neck overleed in 1879 in Utrecht.

Nog voor de verwoesting in 1945 van de kerk op het Eiland was de kanselbijbel al beschadigd. De Duitsers hadden de koperen sloten en hoeken eraf gesloopt, waarschijnlijk voor de wapenindustrie. Na de oorlog is het restant op een of andere manier bij ons terecht gekomen. Mijn zus Nesia heeft hem in 1966 laten restaureren. Overigens zonder koperwerk. Pa had een standaard gemaakt en altijd lag de bijbel daar opengeslagen, met een koperen lampje erboven. Het is een oud exemplaar, gedrukt in 1762. In 1767 werd hij door een aantal personen geschonken, ten

dienste van de hoofdkerk. Hun namen staan voorin. Nesia zei dat we hem maar moesten schenken aan de kerk waar hij vandaan kwam. Dat doen we dan bij dezen. Er is toch nog een probleem. Mijn gezondheid laat het niet meer toe dat ik naar Nederhemert rijd. Iemand zal hem dus moeten halen. Om contact op te nemen zet ik hier mijn e-mailadres erbij.

Hoogeveen, Dick Hobo, dickhobo@home.nl

#####

Onderduikerskinderen WOII

Onderduikkinderen in Nederhemert.

Een heel enkele keer komen er nog nieuwe verhalen over de oorlog in omloop, zoals over kinderen die ondergedoken zijn. Het is goed dat deze dingen worden vastgelegd. Juist de onderduikkinderen waren nauwelijks zichtbaar en werden dus door weinigen herinnerd. Naast de gruwelen van de oorlog zijn er ook verhalen van medemenselijkheid en zorg. Zo waren er op het Eiland een jongen bij de familie Braat in de boerderij (Kasteellaan 6) en twee meisjes bij de familie Witjens in Zuidwijk (Kasteellaan 15). In het Brabants Dagblad van 27 januari 2012 schreef Gerrit Verkuil er een kort artikel over.

Willem Witjens was in Den Haag een verdienstelijk schilder in de stijl van de Haagse School. Hij had daar het echtpaar Van Wassenaer leren kennen. Toen zijn huis in de eerste meidagen 1940 was gebombardeerd kreeg hij in Nederhemert een huis aangeboden, dat toen leeg stond, nu Kasteellaan 15. Enkele jaren tevoren was hij, op de terugreis vanuit een vakantie in Italië, in gesprek gekomen met een Joods echtpaar Wolf en Ruth Lesser die op huwelijksreis waren. Het contact was dien aard, dat zij hun bezorgdheid deelden over de situatie en dat het echtpaar Witjens hulp beloofde als dat nodig zou zijn

In mei 1943 werd de familie Lesser met hun dochtertje Leonie van 4 jaar door de Duitsers opgehaald en naar de Hollandsche Schouwburg gebracht. Leonie werd naar de crèche aan de overkant van de straat gebracht, waar geen toezicht was en de kinderen naast elkaar op matrassen lagen. Moeder Ruth Lesser vreesde het ergste voor de kinderen en besloot in te gaan op het aanbod om haar kind door de ondergrondse te laten onderduiken. Alice, een Utrechtse studente, die bij de ondergrondse werkte bracht Leonie naar Nederhemert. Daar woonde zij samen met Willem en Nettie

Witjens, hun dochter Tessa en nog een Joods meisje, waarvan de vader gearresteerd was, omdat hij in het verzet zat. De meisjes kregen andere namen: Lonnie Lessen en Dieneke Marsink. Over 'Lonnie' werd verteld dat zij haar ouders had verloren bij het bombardement op Rotterdam en over 'Dieneke' dat zij een kindermisje was voor de kleuter. Zo konden zij wel overdag buitenlopen, maar niet naar school, alleen naar de zondagsschool met de Bijbelverhalen. Lonnie herinnert zich Nettie als een sterke persoonlijkheid, een integere vrouw met een hoge moraal. Ze was geboren als Ten Sijthoff en kwam uit een goede familie. Ze had een vanzelfsprekende houding tegenover alles wat ze haar plicht vond. Tante Nettie was wel niet een persoon om veel te knuffelen, maar ze was altijd rechtvaardig en eerlijk in alles wat ze van een ander vroeg. Ze verwachtte zonder meer gehoorzaamd te worden. Je moest je bord helemaal leeg eten, anders kreeg je geen toetje. Hoewel het eten schaars was en eentonig, - het kwam van de naburige boerderijen - was er geen honger. Iedereen had zijn eigen taak. Lonnie moest het onkruid in de tuin wieden, of het nu regende of slecht weer was. Maar Nettie leerde haar ook lezen en schrijven.

Oom Willem was heel aimabel en lief. Hij kwam van een arme familie, maar was veel warmer dan zijn vrouw. Hij was een kunstenaar, een schilder. Hij was van nature goedhartig. Hij had veel vrienden en hij had twee rechterhanden voor alle soorten handwerk. Hij repareerde de meubels, het huis en zelfs de ramen, alles wat (vlak voor de bevrijding) vernield was, maakte hij weer prachtig. Hij hield van iedereen om hem heen en hij knuffelde Lonnie, ze mocht bij hem op schoot zitten.

Aan Lonnie werd verteld dat haar moeder heel ziek was en dat haar vader bij haar moest blijven om haar te verzorgen, maar dat hij haar zou komen ophalen zo gauw haar moeder beter was. Daarom ging Lonnie vaak naar de

rivier, waar de schepen langs voeren en de pont heen en weer kwam, om te kijken of haar ouders met een van die boten mee kwamen.

Toen in november 1944 de bewoners van het Eiland moesten evacueren ging het gezin Witjens eerst naar Noord en later naar Zuilichem, waar zij vlak bij de familie van Wassenaer terecht konden. Als er Duitsers voor de deur stonden, gingen de Joodse kinderen achter de bedstee, waar Willem in lag. Nettie zei dan aan deur "Mein Vater ist krank, er hat schwer fiber!" Uit angst voor een besmettelijke ziekte gingen de Duitsers dan weer verder.

Nettie Witjens maakte aantekeningen in een dagboekje dat begint op 4 september 1944 en eindigt op 28 mei 1945. Nettie beschreef de oorlog zoals die in Nederhemert werd ervaren – de vliegtuigen in de lucht, het schieten, het luchtdoelgeschut in haar achtertuin en hun dagelijks leven. Duitse soldaten vorderden haar huis, woonden in de kamers van de meisjes, terwijl hun wapens in de tuin lagen en de oorlogskarten op de keukentafel. Zij vonden Lonnie een heel aardig kind en wilden met haar spelen. Maar Lonnie werd bang als ze haar optilden in de lucht en dan trapte ze met haar klompen op hun buik en wilde neergezet worden. Verrast door haar kattigheid deden ze dat, tot opluchting van de volwassenen, die deze spelletjes met argusogen bekeken. Hoewel Lonnie niet alles van haar situatie wist, was ze zich toch bewust van alle spanningen en voelde intuïtief een afkeer van deze mannen die toch 'de vijand' waren. Tenslotte kwamen 's avonds op 4 mei 1944 om 9.15 vrienden vertellen dat de Duitsers hadden gecapituleerd.

Op woensdag 12 mei kwam Benjamin Kahn (een broer van Noemi, soldaat in het Britse leger) Lonnie ophalen in zijn Britse legertruck. Benjamin bracht haar Utrecht naar 'tante' Alice, die haar de hele winter bij zich in huis hield en haar daar naar school liet gaan, wat allemaal heel feestelijk was voor Lonnie.

Lonnie was dus al uit Nederhemert verdwenen toen de andere Eilanders, die naar Friesland

waren doorgereisd, terugkwamen. Er werd niet meer over de meisjes gepraat, iedereen had eigen zorgen voor herstel aan huis en huisraad. Er waren slechts enkele Eilanders die zich bij navraag in 2012 het verblijf van de Joodse kinderen konden herinneren. Uiteraard werd er tijdens de oorlogsjaren ook zo min mogelijk over de situatie gecommuniceerd. Alleen Tessa Witjens bleef na de oorlog contact onderhouden met haar 'zusjes'. Hun namen staan ook vermeld bij de overlijdensadvertentie van mevrouw Witjens in 1994. Het hele verhaal is uiteindelijk uitvoerig opgetekend en wel door moeder Ruth Lesser-Kiwi. Zij vertelde als 94-jarige in 2009 aan een Israëlische journalist, die een boekje maakte in het Ivviet: *Against all odds* (Tegen alle verwachtingen in). Nomi en Lonnie maakten een Engelse vertaling, zodat het een tweetalige uitgave werd. In augustus 2011 kwam Lonnie in Nederhemert om mevrouw van Wassenaer te bezoeken en het huis Kasteellaan 15, waar zij zo lang had gewoond. Ze gaf mevrouw van Wassenaer ook een boekje van haar moeder. Gerard Hoogbergen en Trees Blom maakten daar een Nederlandse vertaling van.

Tekst bij de foto: Hier is nog een foto van het huis waar Willem en Nettie Witjens woonden, voor de oorlog. Op de foto staat de familie van Kooten, die er voor Witjens woonden (zij zijn naar het veerhuis bij Heusden verhuisd)

40 jaar getrouwd

Joop en Anjo van Trigt 40 jaar getrouwd.

Op een donderdag, laat in de middag, ga ik naar Boterbloemstraat 1 want ik heb een afspraak met de familie van Trigt. Als ik binnen kom staat er een mooie bos bloemen op tafel. Gekregen van de Dorpsraad. Joop (62) en Anjo (60) van Trigt - de Cocq van Delwijnen, waren op 5 mei 40 jaar getrouwd. Het echtpaar heeft 2 kinderen. Karin woont in Zevenaar en Paul woont in Hedel. Opa en Oma van Trigt hebben 4 kleinkinderen. Joop is geboren in Gameren. Zijn werk is Operator bij het bedrijf Sapa in Drunen. Joop werkt er al 33 jaar. Joop en Anjo zijn getrouwd in Haarlem op de Nieuwe Gracht (hofje van Noblet) maar daar woonden ze maar een ½ jaar en verhuisden toen naar Gameren. Joop en Anjo gingen bij de ouders van Joop inwonen en daar is ook Karin geboren. Toch wilde ze zelfstandig gaan wonen en verhuisde naar de bovenverdieping van het oude dorps huis in Gameren. Daar woonde eerst een wijkzuster maar die verhuisde naar elders en de familie van Trigt mocht die plaats innemen. Daar hebben we 1½ jaar gewoond, vertelde Joop. Hermke van Eck, toen nog raadslid in de gemeente Kerkwijk, kende Joop en Anjo en vertelde hun dat er woonruimte vrijkwam in Nederhemert, Ormelingsstraat 4. Echtpaar van Trigt wilde weleens weten waar dat was en even kijken wat het voor een woning is. Ze belden aan bij Leen en Judith Groeneveld die toen op nr. 4 woonden in de Ormelingsstraat. Ze vertelden aan Judith (Leen was niet thuis) waar ze voor kwamen en of ze even binnen mochten kijken. Judith keek hun verbaasd aan en zei: "Jullie hier komen wonen? Maar dat kan niet, want wij hebben de huur nooit opgezegd hoor!" Ze keerden naar huis en namen contact op met Hermke van Eck. Toen kwamen ze er gauw achter dat het niet nr. 4 moest zijn maar nr. 14 in de Ormelingsstraat. Ze zijn daar toen gaan wonen en daar is ook Paul geboren. Ze hebben daar verschillende jaren gewoond. Gellof en Janny Kanselaar woonden ook in de Ormelingsstraat, schuin

tegenover hen, en ze kwamen wel eens bij elkaar om koffie te drinken. "Gellof Kanselaar kwam toen met het idee om met ons een dubbel woonhuis te bouwen hier in de Boterbloemstraat. En je ziet het, wij wonen er nog en familie Kanselaar ook", vertelt Joop. Hij houdt veel van muziek vooral muziek uit de jaren 60/70 en ze houden ook van musea. Toen Joop en Anjo in Nederhemert kwamen wonen was het best even wennen, vertelden ze: "Maar nu kennen wij vele inwoners, het is een rustig en fijn dorp". Anjo werd geboren in Alkmaar en verhuisde met haar ouders naar Haarlem. Op 17-jarige leeftijd ging zij terug naar Alkmaar om op haar eigen te wonen en deed de opleiding Terminale Zorg. Na enkele jaren ging ze toch weer in Haarlem wonen in een huisje op het hofje dat haar ouders beheerden. Later ging ze in de thuiszorg werken, ook in de Amsterdamse buurt in Haarlem. Ze was werkzaam in een gezin daar en daar heeft ze Joop ontmoet, want die was daar aan het werk aan de kabel TV. Anjo had na enkele dagen al snel in de gaten dat Joop een leuke jongen was. Ze bracht hem verschillende keren per dag koffie en de vonk sloeg over want Joop zei: "Komend weekend kom ik naar Haarlem". Anjo vond dat wel leuk. Toen hij bij de ouders van Anjo aan kwam had hij een bos bloemen bij zich. Anjo dacht: "Wat

lief van hem, ik krijg gelijk al bloemen". Maar die droom van haar ging niet door want de bloemen waren voor de moeder van Anjo.

Ze gingen al gauw samenwonen, want Joop elke dag op en neer rijden van Gameren naar Haarlem dat schoot ook niet op.

Maar een half jaar later zijn ze getrouwd. Er was toen net een kermis voor het stadhuis in Haarlem, heel gezellig. Anjo knutselt graag, reed jaren geleden ook paard, leest graag en af en toe gaat ze bij buurvrouw Woutje op de koffie. Het echtpaar gaat graag op vakantie, ook naar het buitenland. Naar hun dochter Karin in Zevenaar gaan ze ook regelmatig toe.

Daar is de omgeving ook mooi. Korte vakanties houden ze meestal in het eigen land. Feest is er ook geweest, want het echtpaar is met familie, vrienden en kennissen wezen varen vanuit Sleeuwijk naar Heusden. Daar met paardentrammen een rondrit gedaan in dat mooie stadje. Toen weer de boot op en gevaren naar..... natuurlijk Nederhemert. Tegenover Café de Maasstroom draaide de boot weer richting Sleeuwijk. Een mooie dag zat er op. Het was die dag wel fris, maar het was droog. Samen is het echtpaar op 7 mei vertrokken voor een korte vakantie naar Bergen aan Zee. Mooie herinneringen aan hun 40-jarig huwelijk zijn daar aan zee zeker besproken.

50 jaar getrouwd

Henk en Magda van de Werken 50 jaar getrouwd.

Op een mooie warme avond in mei fiets ik naar de Hofstraat. Ik heb een afspraak met Henk en Magda van de Werken. Maar ik weet niet precies welk huisnummer het is waar ze wonen. Maar geen nood, Bram Biesheuvel staat in de tuin en die wist het wel: "tweede huis van dit blok, Dirk", zei hij. Met de fiets ga ik via de brandgang achterom naar de familie van de Werken. Als ik binnen kom zitten Henk en Magda samen op de bank in de kamer en de tv staat aan. Er was voetbal op en Henk is een fanatiek voetballiefhebber. Wij raakten al gauw aan de praat. Op vrijdag 26 mei waren Henk van de Werken (74) en Magda van de Werken- Verheij (72) 50 jaar getrouwd. Het echtpaar heeft 2 kinderen en 3 kleinkinderen. Dochter Jolanda woont met Edwin in Odijk en hebben een dochtertje Caja. Dochter Rian woont in Kerkdriel met Marcel en die hebben twee zonen, Sem en Rens. Henk haalt eerst een biertje voor ons samen, want zegt hij: "Dat praat gemakkelijker". Een groot gedeelte van zijn leven is Henk schilder geweest. Het blijkt dat hij 45 jaar werkzaam was voor Wamazo in Bruchem. En nog steeds schildert hij bij vrienden en kennissen. Want schilderen, dat is zijn leven. Hij werd 60 jaar en ging in de VUT.

Henk, geboren in de Molenstaat, zoon van Otje en Jo van de Werken. Ze noemen mij ook altijd Henk van Otjes: "En dat is goed hoor, daar heb ik geen problemen mee", vertelt Henk. "Hoe weet jij dat wij 50 jaar getrouwd zijn?", vraagt hij aan mij. "Nou, dat zal ik je eens vertellen. Je zuster Dien belde mij op en die zei: "een breuwr van onze Gijs, Henk, is 50 jaar getrouwd, samen met Magda, daar moete naar toe gaan voor de Dorpskrant", en dat heb ik gedaan." Henk zie je veel wandelen in het dorp want "ik heb etalagebenen en dat is toch wat, nu er veel winkels sluiten". Henk vertelt dat hij bij de oorarts was, net op de dag dat de kippen weer naar buiten mochten. Het spreekuur liep uit en de dokter excuseerde zich hiervoor maar Henk zei: "Geeft niet dokter, want de kippen hebben deze dag voor het eerst ook vrije uitloop". Voetbal staat bij Henk hoog aangeschreven. Samen met kleinzoon Sem gaat hij in Kerkdriel op maandagavond naar de training en op zaterdag gaat Henk altijd kijken als zijn kleinzoon moet voetballen. Bij uitwedstrijden rijdt hij zijn kleinzoon en ook andere leden van DSC overal naar toe. Henk is een fanatiek AJAX-supporter. Hij vertelt: "Soms krijg ik van Hooymans uit Kerkdriel vipkaarten en dan gaan de twee kleinzonen met hun moeder samen met mij naar een wedstrijd van AJAX en dan is het pas echt feest". Henk vertelt dat hij ook stand-by is,

want jaren geleden hebben ze bij hem een stent geplaatst, want de boel zat verstopt. Diezelfde avond werd ook Rien van de Werken van de Maasdijk 5 binnen gebracht met dezelfde problemen. "Ik wandel veel, maar veel te snel. Ik moet eigenlijk wandelen, net als Hans de Vries, langzaam en overal een praatje. Maar dat kan ik niet. Ik loop liever gelijk door". "Zwemmen kan ik ook niet", vertelt Henk, "want weet je, mijn moeder heeft vroeger veel te veel zinkzalf op mijn billen gedaan, dus ik zonk gelijk naar de diepte". Filmen is een hobby van Henk. Hij laat mij zien wat gefilmd is op de dag dat ze 50 jaar getrouwd waren. Vooraf vertelt hij dat er geen feest gehouden is, aangezien er een schoonzoon in juni opgenomen moet worden in het ziekenhuis voor een behandeling. Maar mocht dat goed aflopen dan houden wij feest hier in dorps huis 'De Gaarde' want daar hoort iedereen vanuit Nederhemert thuis als er feest is. Maar die gedenk dag op vrijdag 26 mei was toch een klein feestje, dat zie je op de film. Magda vertelt: "Om 8 uur in de morgen gaat de voordeurbel, alle kinderen en kleinkinderen op de stoep met brood enz. om een compleet ontbijt te maken voor ons". "In de nacht was er al een boog voor de voordeur gezet, geweldig toch!", vertelt het bruidspaar. Magda is geboren in Aalst maar is eigenlijk ook een echte Hèmerse. Haar vader en moeder waren gevlucht vanuit de Kapelstaat, waar ze woonden, naar Aalst, vanwege de oorlog. "Daar ben ik geboren", vertelt Magda, "maar ik ben wel gedoopt in de Hervormde kerk te Nederhemert op 1 juli 1945 en ik werd geboren op 6 maart 1945". Magda werkte 3 jaar in de winkel van Jap de Linkse (van Driel) in Aalst en daarna is ze gaan werken op een Atelier in Nieuwaaal in de oude school, totdat ze trouwde in 1967. Toen is Magda gestopt met werken. Magda heeft ook hobby's vertelt ze. "Ja, ze doet graag bankzaken", vertelt Henk, "en dan het liefst languit op de bank". Maar Magda leest ook graag. "TV-kijken en puzzelen, een lui leven", vertelt ze. "Wij hebben het nog goed en kunnen samen alles nog doen". Loco-burgemeester A. C. Bragt kwam ook op bezoek op de gedenkwaardige dag. "Het is een heel aardige man", vertelt Magda, "hij had een uittreksel van

onze huwelijksakte van 1967 bij zich". En Henk vult aan: "En een bonbonschaaltje zonder bonbons".

De vader van Magda is op 39-jarige leeftijd overleden en haar moeder is later hertrouwd met Hupke van de Werken en dat was weer familie van Henk en die moest het huis komen schilderen van Hupke. Daar leerde hij Magda kennen en Magda vertelt: "Ik zag een klein manneke, echt een mooi manneke, en ik dacht: 'dat wordt de mijne'". Henk kwam graag schilderen. Op een avond zei haar moeder: "Zou jij Henk niet eens uitlaten?" Op de vraag van mij wanneer Henk Magda gevraagd heeft kreeg ik antwoord van haar: "Dat moet hij nog steeds doen". Ruim 7 jaren verkering gehad en nu 50 jaar getrouwd en altijd samen lief en leed gedeeld. Henk vertelt nog wel dat hij in dienst geweest is. "Ik was een goed soldaat, want in die dienstdag van mij is er geen oorlog geweest". "Oja, Van de Werken is de meest voorkomende achternaam in de Bommelerwaard". "Zo", zegt Henk, "nu weet je alles, behalve mijn pincode, die krijg je niet". Ik neem afscheid van deze bijzondere lieve mensen. Ik zou er wel een boek over kunnen schrijven.

Groep 8 van De Wegwijzer naar de dodenherdenking

Dodenherdenking 4 mei Rhenen

Donderdag 4 mei was het dodenherdenking. Met de hele klas gingen we naar Rhenen om bij de dodenherdenking te zijn. Het was heel leerzaam en vooral heel indrukwekkend om dat mee te maken. Het ging als volgt: we moesten om 5 uur op school zijn. Daar gingen wij met een aantal moeders naartoe. We reden er iets langer dan driekwartier over.

Dat kwam door de file. Toen we daar aankwamen zagen we dat de wegen goed waren beveiligd. Daar parkeerden we onze auto's en liepen naar de locatie. Het was al redelijk druk, want wij waren al later dan gepland. Gelukkig vonden we allemaal een plekje. Het programma ging als volgt:

- 19.10 uur Klokgelui en stille tocht naar het Ereveld van autoriteiten en burgers gemeente Rhenen
- 19.30 uur Gewijde muziek door Fanfare Bereden wapens
- 19.35 uur Overdenking door Aalmoezenier mevrouw Majoor F.E. Prinsen
- 19.45 uur Gewijde muziek door Fanfare Bereden wapens
- 19.50 uur Declamatie
- 19.57 uur Gewijde muziek door Fanfare Bereden wapens
- 19.59 uur Taptoe infanterie door Fanfare Bereden Wapens
- 20.00 uur Stilte
- 20.02 uur Het Wilhelmus (vers 1 en 6)
- 20.04 uur Kranslegging
- 20.34 uur Start defilé langs de graven
- 20.45 uur Einde van de herdenkingsplechtigheid

Bij de 2 minuten stilte was het zo stil dat je er kippenvel van kreeg. Alleen het gefluit van de vogels was te horen. Toen werd het Wilhelmus gezongen, vers 1 en 6. Daarna werden er kransen gelegd. Het waren er wel meer dan 15. Als laatst mochten we langs de graven lopen.

Het was heel erg om te zien hoe jong sommige nog waren. Toen de plechtigheid klaar was waren alle militairen heel bij dat ze weer lekker konden bewegen. We hebben er zelf eentje gezien die begon te huppelen. En er zei er ook een: nou, die eerste paar stappen! Ook de bewakers naast het beeld mochten weer bewegen. Zij hadden de hele tijd stil moeten staan. We liepen terug naar de auto's. Iedereen was onder de indruk. We zaten in de auto's en gingen terug naar school. Onderweg hebben we bij de Mac Donalds even een ijsje gehaald. Na nog een kwartier rijden waren we

terug Nederhemert. Deze excursie zullen we nooit vergeten.

Marilène en Geerke uit groep 8

Boekpresentatie “Venster op Nederhemert”

Heemkunde/geschiedenisboek “Venster op Nederhemert”

Dinsdagavond 16 mei vond er de presentatie van het boek, Venster op Nederhemert, plaats. Dit heemkundeboek is een uitgave van Christelijke basisschool De Wegwijzer te Nederhemert. Het idee om een boek uit te geven over Nederhemert kwam jaren geleden van de directeur van de school Wim van der Toorn en juffrouw Gerda Kooijman-Groeneveld. Een oud- docent van de school Maarten Vos schreef de tekst en de foto's en illustraties kwamen van Gerda Kooijman en Evelien Baudoin, cultuurcoach binnen de gemeente Zaltbommel. Gerda van Wijk – Verheij deed de layout. Een aantal inwoners fungeerde als vraagbaak zodat er veel

informatie binnen kwam. Dinsdagavond was het zo ver, het boek werd gepresenteerd. Ongeveer 40 aanwezigen waren hier getuigen van. Directeur Wim van de Toorn opende de avond en vertelde dat aan het boek wel een paar jaar was gewerkt. “Het is belangrijk om je eigen geschiedenis te kennen. Niets uit de geschiedenis is vanzelfsprekend. Wij geloven dat de Heere alles bestuurt naar Zijn wil. Zo moeten wij evengoed naar de historie van ons dorp kijken”, zei hij. “Niet omdat de mensen het zo gedaan hebben maar omdat de Schepper van hemel en aarde nog steeds Zijn hand heeft

in de geschiedenis van ons prachtig dorp. Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid” aldus de directeur in zijn openingswoord.

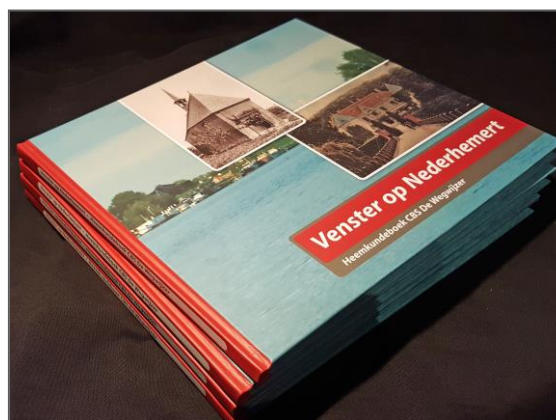
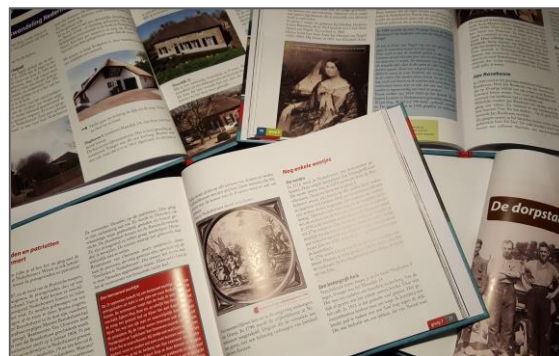
Gerda Kooijman geeft een toelichting op het boek hoe het tot stand is gekomen. Ze vertelde dat Trees Blom een inspiratiebron was. Het boek is vooral voor kinderen bedoeld zodat die weten wat er vroeger afgespeeld heeft in ons dorp. Alle kinderen die van school gaan zullen dan ook allemaal het boek krijgen. Maarten Vos heeft de tekst in kindertaal geschreven, dus voor jong en oud leesbaar. Gerda vertelde dat Wim jaren geleden met een boekje kwam over Staphorst. Kijk, zei hij, zoiets moeten wij gaan maken over Nederhemert. In januari 2017 was het boek bijna klaar. Gerda van Wijk heeft er op een prachtige manier vorm aan gegeven en daar veel werk aan gehad. Gerda Kooijman besloot haar toespraak in het Hèmerst! “Ge mot het boek mer es koapen want ge kunt er unnen hoap interessànte ding in lèze”.

Maarten Vos was de laatste spreker met Evelien Baudoin naast hem. Vos bracht veel interessant nieuws naar voren wat ook in het boek staat, zoals dat Nederhemert 600 jaar katholiek is geweest en nu ongeveer 400 jaar protestant. Hij bedankte Evelien voor de fijne samenwerking.

Directeur van der Toorn besloot de avond door iedereen te bedanken voor zijn komst. Het boek kost € 17,95 en is op basisschool De Wegwijzer te koop.

Door Dirk Brugmans

Camping 't Eiland

Nieuwe beheerder Eilandse camping

Wim Pluim (1954) is de nieuwe beheerder van het kleine kampeerterrein op 't Eiland. In de volksmond heeft iedereen het over 'de camping' maar formeel spreken we over een Natuurkampeerterrein. Het verhaal doet de ronde dat de baron na de Tweede Wereldoorlog af en toe behoefte had aan een privéplekje om te recreëren. Zijn kasteel was verwoest tijdens de oorlog en daar tegenover lag een mooi beschut terreintje van een halve hectare. Kennissen, vrienden en later ook belangstellenden konden in de jaren die volgden gebruik maken van het veldje. Ergens in de jaren tachtig van de vorige eeuw werd het kampeerterrein overgenomen door Staatsbosbeheer en kreeg het een formele status. Dat betekent dat hier alleen gekampeerd kan worden met oog voor rust en natuur. Sinds dit jaar is Wim Pluim de nieuwe verantwoordelijke man; hij volgde Liesbeth Donken op.

Groene Koepel

De camping is één van de 133 Nederlandse natuurterreinen waar gekampeerd kan worden volgens heldere regels. Alle terreinen zijn aangesloten bij de Groene Koepel en alleen

als je lid bent van deze stichting, mag je kamperen op deze campings. Men kan lid worden voor € 14,95 per jaar. Het terrein op 't Eiland wordt als volgt in het zogeheten Groene Boekje aangeduid:

Aan een zijarm van de afgedamde Maas ligt

een heerlijk kampeerterrein. U kunt hier zwemmen, vissen, roeien en kanoën. Op de strandjes kan een kampvuurtje gemaakt worden. Er is een familie-BBQ en aanlegsteiger aanwezig. Het kleine rustige dorpje ligt in een prachtig natuurgebied. Kasteel Nederhemert Zuid en de nostalgische speeltuin met horeca tref je op loopafstand. Omgeven door bomen maar toch zonnig. Altijd plaatsen beschikbaar voor fietsers en wandelaars. Legio wandel- en fietsmogelijkheden en bezienswaardigheden in directe omgeving. Er zijn warme douches. Reserveren mogelijk via Wim Pluim: 06-53968077.

Een inspirerende ommezwaai

Wat bezielt Wim Pluim om als 63-jarige een mooie baan op te geven en zich vervolgens in een heel nieuw avontuur te storten? In de inmiddels stokoude woonwagen op het kampeerterrein (de wagen is 85 jaar oud) voeren we een openhartig gesprek. Wim blijkt een vriendelijke gastheer die openhartig vertelt: "Ik heb lang geleden de Pedagogische Academie afgerond, heb kortstondig in het onderwijs gewerkt maar besloot om verder te studeren. Het werd een theologiestudie maar eenmaal afgestudeerd ben ik geen dominee geworden maar directeur van een Jongeren Advies Centrum. Studeren bleef ik boeiend vinden wat resulteerde in een bevoegdheid tot

psychotherapeut; mijn laatste baan was manager bij het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling. Hoewel vrijwel iedereen nog altijd spreekt over het AMK, heet die organisatie inmiddels Veilig Thuis. Ik was verantwoordelijk voor 120 medewerkers en deed mijn werk met passie en inzet. Regelmatig bleek de stress hoog en zocht ik met ons gezin de rust. Vanuit Zaltbommel, de plaats waar ik samen met Liesbeth woon en met wie ik vier kinderen mag opvoeden en begeleiden, trokken we vaak naar het prachtige Eiland. Op de camping kwamen we tot rust, want ook Liesbeth heeft als

teammanager van een organisatie die zich bezighoudt met minderjarige vluchtelingen, een drukke baan. Heerlijk vonden we het hier. Zo rustig, zo tussen het groen, zo tussen de vogelgeluiden. Gekscherend zei ik weleens tegen de beheerster als jouw baan vrij komt, moet je mij bellen. En hoewel het ietsje formeler ging, kwam dit nieuwe perspectief op mijn pad en heb ik een grote carrièreswitch gemaakt.”

Ruime kampeerplaatsen

Op de camping verblijven tijdens ons gesprek twee dames met tien kinderen. Tijdens deze kinderweek beleven deze stadse jongens en meisjes onvergetelijke avonturen, struinen ze door de bossen, maken ze van takken de meest bijzondere creaturen. “Kijk”, zegt Wim al glimlachend, “daar kan ik nou van genieten: mensen die heel bewust de natuur op zoeken en enkele dagen letterlijk IN die natuur willen kamperen. Vergeet niet dat de mensen die hier komen allemaal heel bewust voor een dergelijk kleinschalige camping kiezen. Wie dat zijn? Gezinnen, fietsers, ouderen die graag wandelen. Geitenwollensokken? “Absoluut niet het zijn heel diverse mensen uit alle lagen van

de bevolking. Het is de natuur die hen bindt”. Bezoekers kiezen voor ‘t Eiland omdat het terrein schitterend gelegen is: tussen de bossen, nabij een kasteel, vlak aan het water. Maar ook komen ze naar hier vanwege de kleinschaligheid, de ruime kampeerplaatsen (ik heb 21 plaatsen van 80 tot 100 m²), het respect dat iedere bezoeker kent voor de rust en de natuur, de kindvriendelijkheid. De eenvoudige, doch keurige voorzieningen trekken geen honderden bezoekers maar wel mensen die oog hebben voor cultuur en de historische omgeving. Scheiden van afval gebeurt hier op duurzame wijze en ook dat is een bewuste keuze.”

Geen animatieteam

Wim heeft een 15-jarig contract getekend bij Staatsbosbeheer en dat zegt iets over de gedrevenheid van deze toch niet meer piepjonge ondernemer. Hij heeft het kampeerterrein in erfpacht en de inkomsten moet hij zelf zien te genereren. Wim staat met beide benen op de grond, beseft dat er in de wintermaanden geen inkomen is maar dat sober leven hem zeker niet minder gelukkig maakt. Hij beseft dat de kampeermarkt onder druk staat, dat toeristen steeds vaker goed geoutilleerde bungalows en stacaravans zoeken bij voorkeur op terreinen waar een breed animatieteam de kinderen vermaakt. In dat geweld zoeken de campings die bij de Groene Koepel horen naar mensen die nog echt willen kamperen. “Onze bezoekers”, zo gaat Wim verder, “voelen zich aangesproken door de woorden natuurbeleving, duurzaamheid, cultuurhistorie en maatschappelijk verantwoord ondernemen. Simpel gezegd: wij bieden de bezoeker de natuur en het plezier dat je daarin kunt ervaren. Hoe mooi is de zang van de merel in

de vroege ochtend, hoe bijzonder is het dat bijna aanraakbaar de ooievaar hier zijn jongen opvoedt, hoe verbaasd kun je zijn over de ontlukende knoppen aan bomen en struiken. Hier kampeer je nog in de meest pure vorm; hier zijn geen vaste plaatsen wat nog eens benadrukt dat we een camping zijn zoals we die uit het verleden kennen.”

Kletsnatte gasten

Een bevlogen Wim die met hart en ziel vertelt over de toekomst van dit kampeerterrein laat me de nieuwe aanwinsten zien. “Kijk hier heb ik een bloemenveld aangelegd dat op warme dagen hopelijk veel vlinders trekt. En daar zie je mijn moestuintje waar ik bezoekers en vooral kinderen kan laten zien dat een krop sla en een maaltje boontjes heel wat liefde en aandacht nodig hebben. Het kippenhok is bijna klaar want ik denk dat het heel leuk is dat er hier nog deze zomer enkele kippen rondscharrelen. Ik geniet van deze fantastische plek en durf hardop te zeggen dat dit een van de mooiste natuurterreinen van Nederland is. In de komende jaren zou ik nog graag een schuilhut willen realiseren waar kletsnat geregende gasten die rillend van de kou al fietsend 't Eiland bereikt hebben, even op kunnen warmen. Het zou een centrale ontmoetingsplaats kunnen worden waar vanuit ik bijv. een natuurwandeling kan organiseren voor het hele gezin. Wie zin heeft om zelfs vanuit heel nabij die natuur eens van heel dichtbij te voelen, te ruiken en te zien, is van harte welkom.”

De opvolger van.....

Wim heeft het beheer van de camping overgenomen van Liesbeth Donken (1954). Zij vertelt: “Vanuit mijn woonplaats Genderen kampeerde ik hier eind vorige eeuw ieder jaar met al mijn neefjes en nichtjes. Een heerlijke camping waar kinderen nog puur kunnen genieten. Op een dag hing er een briefje op het prikbord: Nieuwe Beheerder Gezocht. Wat bleek: toen Richard en Jan Kastelijn zich puur gingen storten op de Eilandse Speeltuin, dreigde Staatsbosbeheer de natuurcamping te sluiten. Enkele vaste bezoekers startten destijds een handtekenactie wat voor Staatsbosbeheer een signaal was dat er wel degelijk behoefte was aan deze camping. Ik heb gereageerd op het opgeprikte briefje want dit leek me een prachtige uitdaging. Van meerdere gegadigden bleek ik de gelukkige. Ik pachtte het geheel voor dertig jaar, legde nieuw sanitair aan, bouwde een steiger aan het water enz. Partner Kees (onlangs helaas overleden) hielp mee met het grote werk: grasmaaien, snoeien, enz. We hebben samen genoten in het voor- en najaar als er geen gasten waren en er geklust moest worden. 't Eiland is zo mooi en rustig. Ik kocht een authentieke woonwagen, geschikt als kantoor en waarin we konden wonen/slappen. Met talloze kampeersers heb ik bijzondere gesprekken gevoerd; vaak prachtige reisverhalen maar ook fijne, intieme en inspirerende conversaties en dat ging in de woonwagen als vanzelf. Vorig jaar werd het me opeens teveel. Er stond een flinke renovatie van het gehele terrein op de rol en niet onbelangrijk, mijn Kees was ernstig ziek. Met weemoed maar ook met dankbaarheid dat ik ruim vijftien jaar een bijdrage heb mogen leveren aan een plezierig verblijf voor de campinggasten, nam Wim het contract, de woonwagen en de pacht over. Ik heb er alle vertrouwen in dat hij met nieuw elan en vooral met zorg voor natuur en milieu deze Parel in de Bommelerwaard gaat beheren.”

Henk Poelakker

Zomermarkt Nederhemert-Zuid

Op zaterdag 17 juni was het zover. Zomermarkt 2017. We mochten ook dit jaar weer gebruik maken van het terrein rond het kasteel op 't eiland. Waarvoor dank!

Op vrijdagavond werden de kramen klaargezet, de stoelen voor het terras geplaatst, het springkussen neergezet en er werd stroom aangelegd. Met dank aan enkele mensen van de ijsclub en aan Dirk Hobo, die ook deze avond weer hun steentje hebben bijgedragen. En de Oranjevereniging voor het leveren van de tafels en stoelen.

Op zaterdagmorgen ging het hek om 8 uur open, zodat alles verder klaargemaakt kon worden. Ook kwam de eerste standhouder er toen al aan.

Om kwart voor 10 moest iedereen het terrein verlaten, zodat om 10 uur de opening van de markt kon plaatsvinden door waarnemend

burgemeester Peter Rehwinkel. Samen met een aantal kinderen, die als ridders en prinsessen waren geschminkt, werd het hek geopend en kon de markt beginnen. De hele dag door kwamen en gingen er mensen. Hoewel het minder druk was dan

3 jaar geleden, waren de meeste standhouders aan het einde van de dag wel tevreden. Velen maakten gebruik van de gratis pont, die fietsers en voetgangers overzette. Bedankt hiervoor! En wie het te ver vond om te lopen, kon gebruik maken van de personenbusjes van Van Loon.

Zonder mensen te kort te doen, wil ik in elk geval Willemien Hobo en Walter Esch bedanken voor de organisatie. En uiteraard alle vrijwilligers die deze dag hebben meegewerkt bij de toiletten, het parkeren, het vervoer, het opruimen enz. Iedereen bedankt die deze dag mede geslaagd heeft gemaakt. Dit geldt ook degenen die niet met name zijn genoemd, jullie hulp is dankbaar aanvaard!

Nieuwsbrief huisartsenpraktijk

Nieuwsbrief Huisartsenpraktijk van den
Dool, Nederhemert - mei 2017

Uitslagen patiënten enquête

Onlangs hebben een aantal van onze patiënten meegedaan aan de patiënten enquête over apotheek en huisarts. In deze enquête wordt onder andere de service, bejegening en dienstverlening van de apotheek en huisarts uitgevraagd. Deze scores worden vergeleken met de landelijke uitkomsten.

We hadden een respons van 61% wat betekent dat het merendeel de enquêtes heeft ingevuld, waarvoor onze hartelijke dank!

Over het geheel presteert onze praktijk met een rapportcijfer 9.1, hierbij vallen we ten opzichte van de landelijke resultaten in de hoogste categorie. Hartelijk dank voor uw vertrouwen!

Dat betekent niet dat er niets te verbeteren valt. Zo ervaart een aantal patiënten het als **een probleem eerst de klacht aan de assistente te vertellen**. Het is namelijk van groot belang de urgentie te bepalen, de tijd die de klacht nodig heeft en bij welke hulpverlener de klacht thuishoort. We vragen om uw begrip hiervoor. De informatie die onze assistenten uitvragen wordt vertrouwelijk behandeld en valt onder de geheimhouding.

Met betrekking tot apotheek hebben we ook goed gescoord.

Echter de **privacy aan de balie** is niet zoals men dat graag zou zien.

We zien dit samen met u als een probleem, de balie is in een open ruimte en niet geschikt om privacygevoelige gesprekken te voeren.

We hebben hiervoor 2 maatregelen genomen:

- We stellen voor om meer gebruik te gaan maken van de voorlichtingskamer direct naast de apotheek. Onze assistenten zullen u vaker vragen of u het gesprek in de voorlichtingskamer wilt voeren. U kunt hier ook zelf om vragen!
- Daarnaast hebben we de stoeltjes bij de balie verplaatst naar de andere wand. We verwachten dat de wachtende mensen nu minder van de gesprekken, die aan de balie gevoerd worden, zullen opvangen.

Verder kwam uit de enquête dat **het juiste gebruik van medicatie** verbeterd kan worden. Dit is een landelijk aandachtspunt ook uit de enquêtes van collega praktijken kwam dit als aandachtspunt naar voren.

We willen dit verbeteren door bij een **tweede uitgifte** meer uit te vragen hoe het gebruik is geweest tijdens de eerste 14 dagen? Of het lukt het om medicatie op de juiste manier te gebruiken? Heeft u bijwerkingen ervaren? Heeft het medicijn het gewenste effect? En meer van dit soort vragen.

Tenslotte gaf u aan **ruimere ophaaltijden voor de apotheek** te willen.

De ophaaltijden zijn als volgt;

In de ochtend: 11.00 tot 11.30

In de middag: tussen 16.00 en 17.00

Hier komt nu bij de maandagavond tussen 19.00 en 19.30 als er avondsprekuren is bij de huisarts. We hopen hiermee tegemoet te komen aan deze vraag.

Verder willen we graag onze **web agenda** promoten, u kunt hiervoor 24 uur per dag inloggen. U kunt nadat u ingelogd bent in de agenda van de praktijk zelf afspraken inplannen.

Dit kan via onze website:

www.huisartsvandendool.nl

Het is ook mogelijk via deze website uw medicatie te herhalen

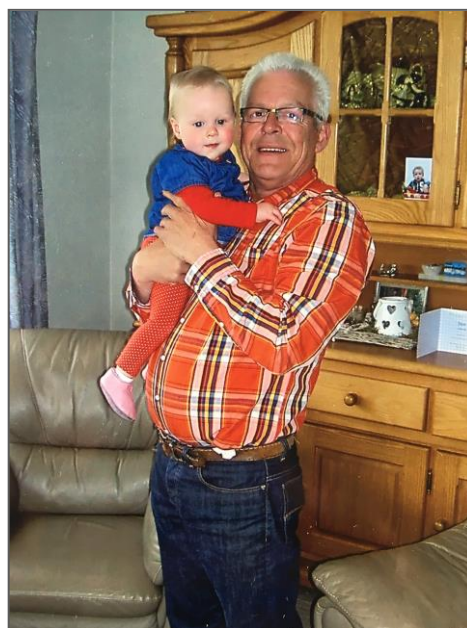
Een 60'er stelt zich voor

Karel Dekkers

Ik ben Karel Dekkers en ben geboren 15 maart 1948 op de Ka. Na de lagere school ben ik naar de HBS in Zaltbommel gegaan. Dat werd geen succes en na 1 jaar ben ik begonnen in de tweede klas van de Ambachtsschool in Zaltbommel en m'n diploma bankwerker gehaald.

Daarna van 1963 tot april 1975 gewerkt bij de Baron op het Aailand. Bij de Esta bootjes bouwen. In die periode wel twee keer een uitstapje gemaakt naar twee andere bedrijven, Blijenberg in Wijk en Aalburg en de Betuco in Nederhemert). Maar steeds weer terug op het oude nest. In 1975 ben ik gaan werken bij Altena Yachting samen met m'n maatje Hans v/d Meijden en daar ben ik gebleven tot mijn pensioen.

Ik ben getrouwd in 1972 met Willie Groeneveld. We hebben 5 kinderen en 8 kleinkinderen. Ik heb meerdere hobby's, namelijk voetbal, zingen en koken. Ik ben 54 jaar lid van mijn clubje Well, waar ik de uit en thuiswedstrijden bezoek en tevens verslag geef op de radio.

Eerst bij Dijkland en nu voor radio OKE FM. Ik zing graag en ben lid van het kerkkoor in Well. Ik mag graag koken. Daarbij rijd ik eens in de veertien dagen voor Tafeltje Dekje.

Dit was het wel zo'n beetje en ik wil graag de pen doorgeven aan een zeventiger en dat is Gerrit van ons Carlien. Dus Gerrit van Genderen.

Hèmers dialect

Goeiendag, hier zijk wer.

Un tijdje geleje is er un boek uitgekomme over de geschiedenis van Hèmert. Ik heb van verschaaiene miesse geheurd degget un mooi boek is. Nie alleen vur keier mer ok vur grote miesse. Dè hed dieje mester van der Toorn mee zun medewerkers toch mer mooi vur mekoare.

En witte wek nou zo mooi vein? In een interview mee de Toren zeed ie dè Hèmerts Dialect belangrijk is en det dè mot blije bestoan. Kik, dè is nou unne mies woar de

mee kunt proate. Ik zou bekaant zegge, doe de Hèmerts dialect in oe lessenpakket net es in Friesland.

Terwijl ik dutte zit te schrijve heur ik de vrachtwoagesbrulle op de Nije Steeg. Want ut is aongeweind en het is er wer harstikke druk heb ik vernome op de roadio. Mooi vur de Oranjevereniging. Du was het wer. Bedaant vur het leze en wie wit tot de volgende keer.

Aan boord van de Hamaritha

Aan boord van de Hamaritha

Herinneringen...

'Hey Anneke!!' Ik sta stil en kijk snel achterom.... En daar zie ik opeens tot mijn verbazing Dirk en Bep Brugmans achter ons lopen. Op zich niet zo vreemd zou je zeggen als er een bekende naar je roept. Maar het bijzondere was dat dit op een zonnige zondagmiddag was op de boulevard langs de Rijn in de stad Mainz in Duitsland!! Wij lagen

met ons schip aan de stad Mainz weekend te houden. Ik weet niet precies meer wanneer het was, maar volgens mij was het in de zomer van 2009 of 2010. Na een gezellig praatje mochten we met Dirk mee om even aan boord te kijken van het passagierschip waar zij verbleven tijdens hun rijnsvaartvakantie. Ontzettend leuk is dat, als je zo ver van huis (Hèmert) bent en dan bekenden uit Nederhemert ziet!!

Zo kwamen we ook een keer bij mijn ouders thuis om onze post op te halen en toen zat er een envelop tussen met prachtige foto's van ons schip. Foto's van de Hamaritha in de opvaart op de Rijn in Duitsland bij de Loreley. Wat bleek: Dick en Nel van den Oever zaten met hun caravan daar langs de Rijn op de camping aan de Loreley vakantie te houden. En heel toevallig kwamen wij dus voorbijgevaren en hebben ze gauw foto's van ons schip gemaakt. Hoe leuk was dat!!

Nu ik dit schrijf... en zit te denken wat ik nog meer zal schrijven, schieten er verschillende belevenissen door m'n hoofd. Het leven aan boord is dus helemaal niet saai. Je maakt er van alles mee.

Bijvoorbeeld dat de sluismeester op de Moezel in Frankrijk weleens dacht dat wij al de sluis uit waren gevaren. En dat die beste man de deuren van de sluis al dicht deed terwijl wij met de kont (het achterschip) er nog tussen zaten. Dus wij met de marifoon snel de sluis oproepen, maar ja, wat zeg je dan in het Frans.

'Ja... jij kan Frans', zegt mijn man dan. (Helaas heb ik op de Gomarus niet zo goed m'n best gedaan met de Franse les, maar volgens hem heb ik Frans gehad... dus dan kun je het) Maar op dat moment komt er geen normaal Frans woord uit je mond, alleen 'stop' en 'ho!!' De sluitende deuren zorgde ervoor dat we 2 wrijf houten misten en wat verfschade hadden. 'Excusez-moi' zeiden ze, en daar konden we het mee doen. Maar ik dacht ik schrijf een Franse brief (met behulp van Google Translate) naar de Franse Rijkswaterstaat, want nooit geschoten is altijd mis. En we hadden nooit gedacht dat we reactie terug zouden krijgen, maar er werd tot onze verbazing een schadevergoeding op onze rekening gestort!!

Of die keer, jaren geleden, dat we op de Westerschelde voeren richting Terneuzen en dat we een groot zeeschip tegenkwamen die best hard voer en zo een grote golf veroorzaakte. We lagen met het schip geladen dus best diep in het water. Het water golfde over de boeiing heen, door het gangboord tot achterop het dek. Toen hadden we nog onze oude buitendeur en die was, dus zo bleek, niet meer waterdicht. Het zeewater golfd naar binnen. Dus ik snel met handdoeken in de weer om al het zoute water op te doen!! Daarna snel een nieuwe deur laten plaatsen die geen water meer doorliet.

We zijn ook een keer met onze dochter Bianca twee dagen naar Engeland geweest. We lagen met ons schip in Duinkerken in Frankrijk en hadden een paar dagen over, we hoefden nog

niet te lossen. Dus we dachten: we nemen de veerboot naar Engeland! Gauw een hotelletje geboekt in Londen en de volgende dag stonden we om 7 uur aan dek van de veerboot. Wel wennen om aan de linkerkant van de weg te rijden, maar dat ging gelukkig prima. Eerst een stop gemaakt in Canterbury en daarna door naar Londen. Toen ik op de Havo zat op de Gomarus, zijn we ook naar Engeland geweest, dus het was ontzettend leuk om alles weer te zien. Nooit gedacht dat ik er nog eens zou komen!

We lagen eens in de winter op de Moezel bij Trier. We zouden dat weekend naar Nederland rijden omdat we een feestje gepland hadden. Maar het weer was zo winters dat we dat maar niet deden, het was onverantwoord om zo'n eind te gaan rijden. Dus we bleven maar aan boord. Balen is dat als het anders loopt dan dat je gepland had! Dus we dachten: we gaan ons maar vermaken hier in Trier, we zouden naar de kerstmarkt gaan. Auto van boord gezet met onze oude autokraan (jaar of 6 geleden). Tegenwoordig zwenkt hij hydraulisch heen en weer, maar toen niet. Toen hadden we er een touw aan vastgebonden en moesten we aan het touw trekken om de kraan naar de buitenkant/naast het schip te trekken. En daar in Trier lagen we in de schuine kant dus het schip lag een eindje af van de kant. Een loopplank was te ver. Eliza ging via een leer/trap naar de wal met moeite, maar ik durfde dat niet zo. Dus Eliza had bedacht dat hij mij met de autokraan van boord zou halen. Hij had een soort van mand waar de meertouwen in liggen vastgemaakt met hijslinten aan de autokraan. Dus ik ging er in zitten. Maar het was zo'n mega maf gezicht, ik

kreeg de slappe lach natuurlijk! We hadden ook toeschouwers die het ook maar wat grappig vonden. Het zag er niet uit, dus ik pieste in m'n broek van het lachen... Al met al een leuk weekend gehad, met de mooiste kerstmarkt van Duitsland!

Onlangs ook het leerpakket van groep 2 van mijn oudste dochter afgerond. Toch wel een apart idee, deze periode van zelf lesgeven is nu voorbij. Het was vaak leuk en bijzonder om te doen. Bianca is ook best wel leergierig, en dat is fijn. Maar soms viel het niet altijd mee. Moeder-juf en dochter-leerling is soms te eigen zeg maar. Op school heb je een 'onbekende' juf: vreemde ogen dwingen. Als ze bijvoorbeeld geen zin had in bepaalde schrijf oefeningen, kon ze hard gaan zuchten en weglopen. Maar op school zou ze dat niet zo gauw doen, want dan moeten alle kinderen die opdracht doen (en meestal doen ze dat dan ook braaf ;-)). We hebben twee dikke ordners vol met werkjes en opdrachten die ze gemaakt heeft, die we gaan bewaren. Een mooie herinnering aan een bijzondere periode van lesgeven en wonen aan boord van een schip. Na de zomervakantie hoop ik met de kinderen naar de wal te gaan en dan gaat Bianca naar groep 3. Een grote verandering voor ons hele gezin.

Mijn man Eliza blijft varen met onze matroos, maar zonder mij en de kinderen. Dat zal erg stil zijn voor hem. De bedoeling is dat ik met de kinderen sowieso de vakanties en de weekenden zoveel mogelijk, naar boord kom, zodat het schip door kan varen. Ik ben benieuwd hoe het allemaal zal gaan in de toekomst. Het zal wel erg wennen zijn en in het begin zeker niet makkelijk om alleen met de kinderen aan de wal te wonen. Het is erg fijn dat onze families dichtbij wonen!

Voor nu... een hartelijke groet vanaf de Hamaritha, Anneke Bernouw

Uit de gemeenteraad

Burgemeester en meer...

Tja, het zal u vast niet ontgaan zijn. We hebben een nieuwe burgemeester. Nou ja, een 'waarnemend burgemeester'.

Zonder direct in een les staatsrecht te vervallen, wil ik kort uitleggen hoe een gemeente aan een nieuwe burgemeester komt.

Als er een burgemeesters vacature komt en het vertrek is pas kort tevoren bekend, dan wordt een waarnemer benoemd. Dat is iets wat de commissaris van de Koning mag doen en dus ook heeft gedaan.

In het geval van Zaltbommel is daarbij wel naar de mening van de fractievoorzitters geluisterd.

Als een waarnemer is benoemd of het vertrek van een burgemeester is lang van tevoren bekend, dan kan in relatieve rust worden gezocht naar een vaste (in jargon 'kroonbenoemde') burgemeester.

In het geval van Zaltbommel heeft de commissaris besloten dat er een waarnemer komt tot na de gemeenteraadsverkiezingen van maart 2018 DV. Daarna mag de gemeenteraad het zeggen: wil ze een vaste burgemeester of komt er een herindeling waarbij de periode wordt opgevuld met waarnemers?

De SGP had een ander voorstel. Wat mijn partij betreft komt die herindeling er nu niet, maar ook na de verkiezingen niet. Een waarnemer voor de korte termijn is dan genoeg. De procedure om te komen tot een vaste burgemeester had zo snel mogelijk gestart kunnen worden. Helaas dachten de meeste andere partijen daar anders over.

Maar goed, er van uitgaande dat de meerderheid van de gemeenteraad kiest voor een vaste burgemeester. Er komt dan een zgn. 'vertrouwenscommissie'. Dat zijn normaal

gesproken de fractievoorzitters van de gemeenteraad. Er wordt een profiel opgesteld, waarin staat wat voor burgemeester we zoeken. De vacature wordt gepubliceerd, er worden gesprekken gevoerd en de gemeenteraad beveelt een kandidaat aan. Normaal gesproken wordt deze kandidaat door de Koning benoemd. Ook hierin heeft de commissaris van de Koning een belangrijke rol. Hij stelt mede het profiel op. Hij selecteert kandidaten. Hij spreekt met de Koning over aanbeveling van de gemeenteraad.

Maar er gebeurt meer. Of juist niet... Twee andere punten die de komende tijd gaan spelen:

- Waarschijnlijk praat de gemeenteraad binnenkort over herindeling of een andere vorm van samenwerking met buurgemeente Maasdriel. Het is nog maar de vraag of partijen dan een duidelijke keuze durven te maken of dat ze dat pas na de verkiezingen willen doen. Niet uitstellen, zo vinden wij. Besluit nu.
- De voorjaarsnota komt er weer aan. Dat is een belangrijk document. Daarin legt de gemeenteraad vast wat er het komende jaar anders wordt gedaan in onze gemeente. Komt er ergens een rotonde? Gaat er meer geld naar groen of gaan de kosten voor het begraven naar beneden? Zomaar een aantal voorbeelden van besluiten die daarin kunnen staan.

Na de zomer volgt dan de begrotingsvergadering in november. Die zal, naar ik verwacht, al in het teken staan van de komende verkiezingen. Partijen zullen dan waarschijnlijk een voorschot nemen op wat ze in de verkiezingen als belangrijk punt willen hanteren. Het eerste kwartaal van 2018 staat DV compleet in het teken van de verkiezingen van maart dat jaar. Een bijzonder hectische, maar ook een mooie tijd vind ik.

Met vriendelijke groet,
Geert Bok – geert@bok.nl – 0418-551215

De BBQ kampioen

BBQkampioen, barbecueën moet je doen met het vlees van de kampioen!

Dé BBQkampioen, een naam die ze met trots dragen. Ze zijn immers een aantal jaren onderscheiden voor hun assortiment en de eigengemaakte producten. Wat ooit begonnen is als Party Service Versluis is in de loop der jaren verder uitgebreid en gespecialiseerd.

Al meer dan 20 jaar maken zij van uw barbecue een feest, een zorgeloos feest. Het organiseren van een barbecue is een flinke klus en kost heel wat tijd, zij regelen het graag en goed voor u. Daarvoor boekt u een verzorgde BBQ bij de BBQkampioen. De afgelopen jaren zijn er echter nog een aantal andere concepten bij gekomen, zoals BUFFETkampioen, GOURMETkampioen en IJSkampioen. Wát u ook bij hen boekt en besteld, zij willen dat u hun passie proeft op uw bord.

Voor een heerlijke barbecue ben je de BBQkampioen aan het juiste adres, van speklap tot Australische picanha, alles is mogelijk! De bestelling bestaat uit natuurlijk behalve het vlees ook uit salades, sauzen en brood. Maar ook de barbecue, het gas, de borden en het bestek zijn inbegrepen in het

pakket. En om het helemaal compleet te maken doen zij natuurlijk de afwas! Zij leveren

de bestellingen gratis in een cirkel van 75 km hemelsbreed vanuit Nederhemert. Al vanaf €10,75 p.p. kunt u heel de avond gezellig genieten van al het lekkers samen met uw gasten.

Met het vernieuwde concept Party Service Versluis geniet u van dé ultieme barbecuebeleving met de slingerbarbecue. Knapperende vuur, de unieke rooksmaak, gezellig stoken en genieten van al het lekkers verzorgt een fantastische avond met uw gasten. Wilde zalm, Nieuw-Zeelands hertenvlees, boerderijkip, Livar Kloostervarken, huisgemaakte salades, ambachtelijk brood en vele andere heerlijke unieke producten. Nieuwsgierig geworden? Kijk op de sites www.bbqkampioen.nl en www.partyserviceversluis.nl en informeer naar de mogelijkheden. Een zorgeloos feest, daar staan ze voor!

Ambachtshof 9 | Nederhemert | 0418-674032 | www.partyserviceversluis.nl

Koningsdag 2017

Koningsdag

2017

Donderdag 27 april was Willem Alexander jarig en vieren we in heel Nederland weer Koningsdag. Ook in Nederhemert vieren we dit weer deze dag. Het was deze dag wel erg koud maar gelukkig mochten we van Fam. Kuipers weer gebruik maken van het voormalig terrein van de Gebroeders Vos en zo kon de vrijmarkt voor de kinderen weer binnen gehouden worden.

's Morgens vanaf half 10 mochten de kinderen een plekje uitzoeken om spulletjes te gaan verkopen. Er waren weer erg veel kinderen om hun spullen te verkopen, erg leuk weer! Gelukkig waren er ook veel mensen om te kopen zodat de kinderen nog een leuk centje er aan over hielden. Het is erg leuk om te zien, ook kinderen onderling vonden het leuk om weer van elkaar te kopen. Om 10:00 uur werd de vlag gehesen en het Wilhelmus gezongen. Vanaf 11:00 mochten de zeepkisten de dijk af naar beneden racen om te kijken wie er het snelste was en het verste kwam.

Er was een zeer goede opkomst, maar liefst 10 zeepkisten gingen er naar beneden! Wat een mooie bouwwerken zaten er weer tussen. Om echt te kunnen zien wie nou het verste kwam werd de baan even aangepast zodat ze rechtdoor in de Kapelstraat konden en zo konden kijken wie er had gewonnen! Binnen kon iedereen weer lekker wat eten en drinken.

Vanaf 15:00 mocht er weer ingeschreven worden voor de fietspuzzeltocht. Ondanks de kou waren er toch weer veel mensen die gingen proberen om alle foto's te vinden. Dit jaar fietsten we een rondje in Hèmert en zo naar Zuid, via de Eilandsedijk weer terug, door Slijkwell naar Wellseind en zo weer een rondje in Hèmert en terug naar de Kapelstraat. Er waren weer een aantal mensen die het voor elkaar hebben gekregen om alle foto's te vinden, een knappe prestatie want er zaten lastige bij! Na afloop was de prijsuitreiking. We konden weer terugkijken op een geslaagde Koningsdag!!

Terugblik feestweek

Feestweek

Nederhemert

Kindermiddag, zaterdag 8 juli van 14:00 tot 18:00 op het terrein 'de twee Getijden' aan de Nieuwstraat! Iedereen is welkom en mag blijven eten!!

Terugblik feestweek
Nederhemert 2017

We mogen alweer een terugblik geven op de feestweek van Nederhemert. We zijn een hele tijd bezig met het organiseren, we kijken ieder jaar weer uit naar de feestweek en dan is het zover, hij gaat weer van start! We zijn op maandagavond begonnen met een vrijwilligers bijeenkomst, fijn dat hier ook nog een goede opkomst voor is! We hebben deze avond ook aangegeven dat de zeskamp niet door zal gaan, vanwege te weinig animo.

Daarom begon de feestweek op vrijdag 26 mei met de truckshow. Dit jaar was de 5e keer dat deze plaats vond en daarom kreeg iedere chauffeur een luchtverfrisser van de Oranjevereniging. Er waren zoveel vrachtwagens aangemeld dat het vol zat en er niet meer ingeschreven kon worden. Eind van de middag vormde er al een rij van vrachtwagens die stonden te wachten tot het terrein openging. Om 18:00 uur was het dan zover, het terrein ging open en de vrachtwagens werden opgesteld. Eerst op het veldje achter de tent en daarna op de Maas-Waalweg. Wat een mooi gezicht was het toch weer om zoveel glimmende trucks bij elkaar te zien staan. Maar liefst 205 trucks stonden er opgesteld! Zeker toen het donker werd een prachtig gezicht met al die lampjes. Tegelijkertijd begon in de tent weer de jaarlijkse Foute Party. Dj Maxx Lips was er weer om de tent op z'n kop te zetten met een diversiteit aan muziek. Het was weer erg druk, het was prachtig weer dus iedereen liep eerst lekker een rondje langs de vrachtwagens en daarna kwamen ze terug en gingen ze de tent in. Het was weer een mooi begin van de feestweek!

Zaterdagochtend 27 mei werd ook dit jaar weer begonnen door de brandweer om de tent

schoon te spuiten. Daarna rook het weer een stuk lekkerder in de tent en zeker toen er werd begonnen met eieren bakken! De chauffeurs kwamen van lieverlee binnen druppelen om aan het ontbijt te beginnen. Lekker een broodje met een gebakken ei dat gaat er wel in. Kopje koffie erbij en zo werden de chauffeurs weer wat fitter. Vanaf 10:00 begon de inschrijving van de toertocht. De toertocht was die jaar voor de 10e keer en ook al deze chauffeurs kregen een luchtverfrisser. De tractoren konden weer opstellen op de baan van de truckpulling en de oldtimers op het veld vooraan bij de tent. Er was weer een goede opkomst! Het beloofde die dag een erg hete dag te worden. Om 11:00 uur vertrokken de tractoren voor een mooie tocht door de omgeving en om 11:15 uur vertrokken ook de oldtimers voor hun tocht. De gezamenlijke pauzeplaats was dit jaar bij de Gebroeders Vos in Zaltbommel. Hier kon iedereen lekker even wat drinken en werden er lunchpakketjes uitgedeeld. Zoals traditiegetrouw kregen de tractoren een vaantje en de oldtimers een schildje als aandenken van de 10e oldtimertoertocht. Bij terugkomst konden alle bestuurders en rijders nog een rondje lopen langs de vrachtwagens of even lekker wat drinken. Voor de chauffeurs waren er ook nog prijzen beschikbaar, deze werden uitgereikt aan de mooiste truck, mooiste interieur en de meeste decibellen. En er was ook weer een nieuwe vriend van de show.

Prijswinnaars Truckshow Nederhemert 2017
3e prijs Mooiste Interieur: Dennis Vos (Dennis Vos Transport)
2e prijs Mooiste Interieur: Laurent van Duuren (M. De Groot)
1e prijs Mooiste Interieur: Bas Dijkstra (Dijkstra Plastics)
5e prijs Opbouw: Van de Heuvel JR. (Van de Heuvel Werkendam)
4e prijs Opbouw: M. De Groot (M. De Groot)
3e prijs Opbouw: Duijghuizen (Duijghuizen)
2e prijs Opbouw: Bas Dijkstra (Dijkstra Plastics)
1e prijs Opbouw: Henk van Zetten (Henk van Zetten)
BEST OF SHOW 2017: Bas Dijkstra (Dijkstra Plastics)

Decibelcontest: Mitchel Sepers (M. Van de Meer) 111DB

Vriend(in) van de Show 2017: Inez van Waalwijk (Pieter van Waalwijk van Doorn Familie Tuinbank)

's Avonds vertrokken de vrachtwagens weer en konden we terugkijken op een mooi eerste weekend!

Dinsdag 30 mei was er een gezellige middag voor de 40+ plussers. Dit jaar een keer wat anders, Rien Vermaire, een Brabantse topverteller, kwam iedereen vermaken met zijn act 'Ouwe Vèrrekes'. In 'Ouwe Vèrrekes' nam Rien zijn publiek mee terug in de tijd. Het varken speelde "vruuger" een belangrijke rol in het dagelijks leven. Een "tèèd van dun kerbenaai veur dun domiennee". Een tijd waarin er nog geen koelkast was en alles moest worden gewekt, gerookt of opgeslagen in de beruchte 'Keulse Potten'. Het kussen van de kont om dun blaas veur de rommelpot te krijgen. En wie kent nog de liedjes die hierbij werden gezongen? Wie heeft er niet gereden in een

zeepkistje? Wie had er niet een flierefluitje? En herinnert u zich nog de plonsplee buiten en het snoepwinke

ltje met snoepgoed van vroeger zoals zoethout, suikerpapier, stroopsoldaatjes en jodenvet? Iedereen vond het erg leuk! Daarna werd er weer een heerlijk buffet geserveerd. Iedereen kon weer genieten van het lekkere eten en terugkijken op een gezellige middag!

Eigenlijk zouden we woensdagmiddag 31 mei de kindermiddag hebben. Echter kwamen we kort van tevoren tot de ontdekking dat de kinderen van groep 3 t/m 8 dan op schoolreis waren dus het was geen optie om deze dan te doen. Daarom hebben we deze verzet naar zaterdagmiddag 8 juli.

Woensdagavond werd er wel weer gekend in de tent! Er was weer een hele goede opkomst

van jong en oud. Er waren weer leuke geldprijzen te winnen en de bedragen liep ook weer flink op in de laatste ronden en de superronde! Tijdens het kienen werd iedereen voorzien van een lekker hapje.

En toen was het alweer vrijdag 2 juni, de avond van de truckpulling, het hoogtepunt van de feestweek. De weersvoorspellingen waren weer erg goed. Iedereen stond er weer klaar voor, super veel vrijwilligers waren weer bereid om ons te helpen er weer een onvergetelijke avond van te maken. Er was weer een geweldige opkomst om de vrachtwagens te zien brullen bij de start om te kijken of ze een full pull konden halen. Naar schatting waren er zo'n 3500 mensen aanwezig! Dit is natuurlijk bijzonder veel en ook hier zijn we enorm trots op! Het was ook weer een geslaagde wedstrijd en er werd wederom gewonnen door team VTN uit Nieuwaal gevolgd door team van Berkel. De avond werd verder voortgezet in een bomvolle tent waarin nog een feestje werd gebouwd. Om 01:00 gingen de muziek uit en de lichten weer aan. De tent stroomde weer

langzaam leeg, nog even langs de snackkar om wat te eten en weer rustig huiswaarts te gaan. Wat een super avond is het weer

geweest!

Zaterdag 3 juni, de allerlaatste dag van de feestweek. Deze dag staat al een aantal jaren in het teken van de vrijwilligers die ons weer hebben geholpen om het weer een onvergetelijke feestweek van te maken. De dag werd begonnen met nog hard werken om alles weer op te ruimen en weg te brengen maar vanaf 16:00 uur was het weer tijd om de vrijwilligers in het zonnetje te zetten. Onder het genot van een drankje werd BBQ aangemaakt en kon iedereen bij komen van de feestweek.

Wij kunnen als bestuur weer terugkijken op een geweldige feestweek. Wij willen iedereen

dan ook weer bedanken voor zijn of haar komst. We kunnen het niet vaak genoeg vermelden maar dit alles hadden we nooit voor elkaar kunnen krijgen zonder alle vrijwilligers die ons weer hebben geholpen tijdens de feestweek. Wij willen daarom iedereen nogmaals hartelijk bedanken voor jullie hulp en inzet en we hopen dat we volgend jaar weer op jullie steun mogen rekenen!

Hartelijke dank namens het bestuur van Oranjevereniging 'Oranje Trouw'

De agenda voor de feestweek van 2018 ziet er als volgt uit:

Weekend Pinksteren:

eerste opstakelrun van Nederhemert
25 & 26 mei: truckshow, foute party en oldtimertocht

29 mei: 40+middag

30 mei: kindermiddag

1 juni: truckpulling

Reanimatie en EHBO

Herhaling reanimatie en AED-cursus

Voor de mensen die in 2016 de cursus reanimatie met AED hebben gevolgd in het dorps huis te Nederhemert bieden wij de mogelijkheid om een herhaling reanimatie met AED les bij te wonen. Om uw diploma reanimatie met AED geldig te houden dient u 1 maal per jaar een herhalingsles te volgen. We gaan eind augustus 2017 deze avond organiseren in het dorps huis te Nederhemert. Wilt u deze les volgen dan kunt u zich hiervoor opgeven, voor 1 augustus 2017.

U kunt een email sturen naar: info@ehbo-kerkwijk-nederhemert.nl of u kunt telefonisch contact opnemen met dhr. A. Verhoeks telefoon: 0418-552730.

De EHBO-vereniging Kerkwijk-Nederhemert wil bij voldoende deelnamen een volledige EHBO-cursus organiseren. Als u hierin interesse heeft kunt u zich ook opgeven bij dhr A. Verhoeks of een email sturen naar het bovengenoemde adres.

Met vriendelijke groet,

Bestuur EHBO-vereniging Kerkwijk-Nederhemert

Nieuwe rotonde!

De nieuwe rotonde bij de Maaswaalweg, Nederhemertse Kade en aansluiting Zietfortseweg is klaar! Hopelijk draagt het bij aan een stukje veiligheid in Nederhemert

Stichting haarwensen

Noah Verkerke

Ik dacht misschien is het leuk om stukje over Noah in de dorpskrant te plaatsen, Noah heeft drie jaar geleden voor het eerst een vlechtstaart van 30 cm gedoneerd aan stichting haarwensen, dit had ze zelf bedacht omdat toen haar zusje Anne Sophie een tijdje in Nijmegen in het ziekenhuis moest blijven, toen ze daar kindjes zag met kale hoofdjes die ernstig ziek waren wilde ze graag die kindjes blij maken en besloot ze haar haren lang te laten groeien en uiteindelijk af te laten knippen, Ze werd zelf erg blij van de gedachte dat ze nu een ziek kindje blij had gemaakt. Ze besloot ze weer lang te laten groeien en nu drie jaar later deed ze haar spreekbeurt in de klas over stichting haarwensen. Ze belde zelf haar kapster op om te vragen of ze in de klas haar vlechtstaarten wilde komen afknippen en in overleg met kapster en de meester is dit 15

mei gebeurd. Er werden zelfs 2 vlechtstaarten van 40cm afgeknipt en opgestuurd naar stichting haarwensen. Ze had een 9- voor haar spreekbeurt! maar wat vooral belangrijk was volgens Noah dat er weer een kindje heel blij wordt gemaakt met een mooie pruik van Noah d'r haar!

Plantenhobby

Bloeiende bladcactus

Bij Els Oomen aan de Boterbloemstraat bloeit er een cactus plant elk jaar weer een paar weken. En Els is daar trots op en dat mag ze ook zijn want het zijn schitterende bloemen die aan de plant komen. De cactusplant heet Epiphyllum Ackermannii. De bloemen blijven een paar dagen en zijn dan weer verdwenen. Els verteld dat de bloem heerlijk ruikt en zegt Els "als ik s 'morgens hier binnen kom om de boel open te zetten dan bedwelm ik bijna zo'n heerlijke geur dat die bloemen afgeven". Het is een grote plant en als hij uitgebloeid is gaat de plant over een paar weken weer naar buiten tot het najaar toe dan maakt Els een plaatsje vrij in de serre en mag de cactusplant daar overwinteren. In 2007 heeft Els die gekregen van haar schoonzuster en hoewel haar dochter zegt ruim toch op denk Els daar niet aan om hem weg te doen want het is een zeldzame plant waar Els vele weken als hij bloeit, plezier

aan heeft. Maandag 3 april kwamen de eerste bloemen en op donderdag 6 april maakte ik deze foto en de plant zat toen nog vol met knopen die nog uit moesten komen wat zal die heerlijke geur van de bloemen nog lang blijven hangen in de serre bij Els.

Sail 2017

Weet u het nog, toen we ter gelegenheid van het 1200 jarig bestaan van Nederhemert, Aalst en Poederoijen een verlichte botenparade hielden?

Ruim 30 schepen deden er aan mee en de tocht eindigde bij ons aan het veer, waar het Hèmerts Visserskoor zorgde voor een muzikaal onthaal, de burgemeester de prijzen uitreikte en Jan Vos van "Herberg Den Dijk" voor snacks en drank zorgde.

9 september a.s. gaan we weer zo'n verlichte botenparade houden, maar dan andersom.

De start is gepland om 19.30 uur bij het veer en wederom zorgen Jan Vos en het Hèmerts Visserskoor voor de nodige ambiance.

De burgemeester zal het startschot geven en vaart mee.

De vloot, van naar verwachting 50 schepen, vaart dan naar Poederoijen waar de schepen even na 21.00 uur een groot ponton moeten

ronden en waar zalmvisserskoor "Ongestaagd" voor een muzikale noot zal zorgen.

Na Poederoijen varen de schepen het Esmeer bij Aalst op, alwaar de prijsuitreiking rond 23.00 uur tijdens een feestelijke "afterparty" zal plaatsvinden en de schepen de nacht kunnen doorbrengen.

Het wordt weer een uniek evenement, voor zowel de toeschouwers als varens gasten!

Kijk alvast op de website (www.sail-2017.nl) die steeds wordt aangepast aan de ontwikkelingen en waar de lijst van deelnemende schepen dagelijks groeit!

Wilt u deelnemen met uw boot? Zorg dat u erbij bent en geef u zo snel mogelijk op.

Voor de kosten (€ 10,00) hoeft u het niet te laten!

Meldt u aan per mail: info@northshore-holland.nl of telefonisch: 0651112982.

Te koop: "Venster op Nederhemert"

Nog éven te koop! "Venster op Nederhemert"

Eerder in dit nummer heeft u kunnen lezen over het geschiedenisboek wat C.B.S. de Wegwijzer in eigen beheer heeft uitgebracht. Dit boek is bedoeld als lesboek voor de groepen 5 tot en met 8 om aan de hand van de Vaderlandse geschiedenis de plaatselijke geschiedenis te leren kennen. Het is dus in de eerste plaats bedoeld als lesboek.

Onlangs is het boek op school geïntroduceerd op een vrij toegankelijke bijeenkomst. Vanaf dat moment was het boek voor iedereen te koop.

Ook op de zomermarkt lag het te koop en velen maakte zichzelf of iemand anders er blij mee.

Op dit moment is het boek privé bij Wim van der Toorn, Maarten Vos, Gerda Kooijman en op schooltijden op school te koop.

Omdat het een lesboek is, kan niet alles verkocht worden. Er moeten immers nog een heel aantal jaren kinderen in Nederhemert wegwijs gemaakt worden in hun eigen geschiedenis.

Daarom geven we tot de zomervakantie gelegenheid om het boek te kopen op bovengenoemde plaatsen voor € 17,95.

Na deze tijd kunt u het boek niet meer aanschaffen.

Adressen:

- C.B.S. de Wegwijzer Kerkplein 2a
5317JT Nederhemert Tel.: 0418 552280

- Wim van der Toorn Kerkplein 2 5317JT
Nederhemert Telefoon: 0653432437
- Maarten Vos Bergstaat 23 4261BW
Wijk en Aalburg Telefoon: 0653302309
- Gerda Kooijman Klemit 8A 5325KG
Wellseind Telefoon: 0625278244

Rouwberichten

Op 21 april 2017

Teuntje Verheij

In de leeftijd van 60 jaar

Laatst gewoond hebbend: Ormelingsstraat 22

Inhoudsopgave

Colofon en voorwoord	01	Memoires van Dick Hobo	46
Nieuwtjes van de dorpsraad	02-04	Onderduikerskinderen WO II	48-49
Onze kleien Hèmersen	06-09	40 en 50 jaar getrouwd	50-52
Getrouwd	09	Naar de dodenherdenking	53
Overnachten in Hèmert	10-11	“Venster op Nederhemert”	54-55
25 jaar pedicure	13	Camping 't Eiland	56-58
Van de dorpsdichter	13	Zomermarkt Nederhemert-Z	61
Gerrit met z'n hakfrees	15	Huisartsenpraktijk	63
Jubilarissen “Knagend vooruit”	17	Een 60-er stelt zich voor	65
40 jaar bij het toneel	19	Hèmers dialect	65
Wie wonen daar toch 1 en 2	20-21	Aan boord van de Hamaritha	66-67
Afscheid van de burgemeester	23	Uit de gemeenteraad	68
Moeder van een tweeling	24-25	De BBQ-kampioen	69
Ik heb een hobby	26-27	Koningsdag 2017	71
Getrouwd	29	Terugblik feestweek	72-74
De nieuwe burgemeester	31	Reanimatie en EHBO	74
De zondagsschool	33	Nieuwe rotonde!	74
Flitsen uit het verleden	34-35	Stichting haarwensen	76
Slôfke	36-37	Plantenhobby	76
Begrafenissen (2)	38-40	Sail 2017	77
De familie Oomen	42-43	“Venster op Nederhemert”	78
Hersteld Hervormde Gemeente	44-46	Rouwberichten	80
Een oud gedichtje	46	Inhoudsopgave	80